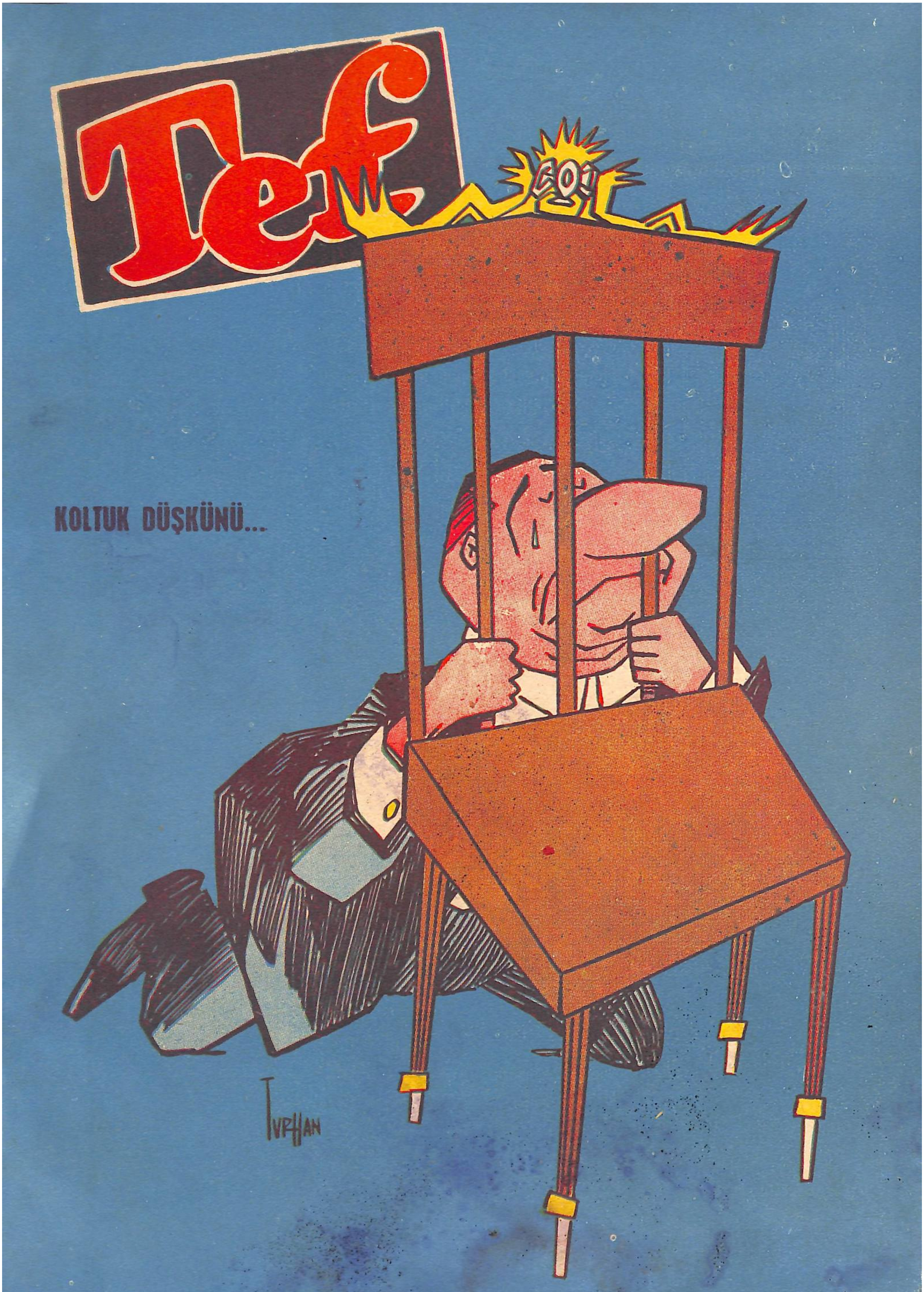
Tef
KOLTUK DÜŞKÜNÜ...
TURHAN

ETİ KİM YEDİ?...

PEKİ KEDİ NE DEDİ?
"Eti ben yemedim,, dedi.

KEDİ YEDİ

Halbuki....

Eti Kedi yiyeceğine siz yeseydiniz
daha iyi olmazmıydı?..

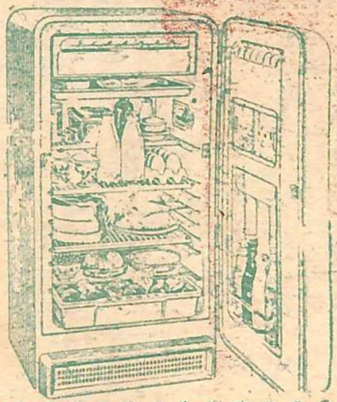

BİR,
"SICAK,, Buz Dolabı

Hem etinizi, hem de kedinizi taze tutar

SOĞUK — ZARİF — SAĞLAM

SİVİL OTO KURSU

SİZ DE BU HERİFLER GİBİ ŞORTLA
DİREKSİYON ÖĞRENMEK İSTİYORSANIZ...
Önce soyunun, sonra da elbiselerinizi bana
emanet edin.

POLİM HÜSEYİN

ONA SERT BİR SESLE BAĞIRDIM.....

KIMILDAMA!..

Şimdi onun ensesini görüyordum. Elimdeki keskin uçlu makası avucumun içinde sıkarak ilerledim ve o nefis ense traşlarımdan birine başladım.

NEŞ'ELİ BERBER
Losyon Naci

Her nevi eşek traşını
itinayla yapar

AZ KOLONYAYA
PARA ALINMAZ

ORTAK ARANIYOR!..

Pişpirik oyununu iyi bilen bir ortak aranıyor. İsteklilerin saat 16 da Kerizciler kıraathanesine düşmesi menfaatim icabıdır.

Dörtkol Hamdi

AĞLAMAYAN ÇOCUĞA MEME VERİLMEZ!

Sizde çocuğunuza
meme vermek
istiyorsanız
Acele

CİNSİYET
DEĞİŞTİRİN!

FROYD CİNSİYET OKULU

Lâf Lâfı Açar

LÂF DA TABAKAYI

KİBRİTİN VARSA
BİR SİGARA
VER DE

İÇELİM

İZMARİTÇİ İHSAN

Tef

HAFTALIK
MİZAH
GAZETESİ

Her hafta Çarşamba günleri çıkar.

YAZARLAR:

Adnan Tahir
Adnan Veli
Alplâçin
Aziz Nesin
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Melih Cevdet Anday
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rıfat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Suavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER:

Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Bayram Küçük
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Ratip Tahir Burak
Şadi Dinççağ
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Tekin Aral
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan

★

KLİŞELER
AR KLİŞE ATÖLYESİ

★

KAPAK BASKISI
AR-EL MATBAASI

★

DİZGİ VE TERTİP
EKSPRES

★

BASKI
BAHAR MATBAASI

★

Fiatı: 100 kuruştur.

Tef

HAFTALIK SIYASİ MIZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : . . . . . . ERTEM EGILMEZ
Umumi Neşriyat Müdürü : . . . . FERRUH DOGAN
Yanıksaraylar sokak Esen Han - Cağaloğlu. Telefon: 27 34 40

CİLT : 1 ★ 6 TEMMUZ 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 3

BAŞYAZI

SUSUNUZ !..

Aramızda bazı kimseler var... Menfaat teknelerini yürütecek bir esimlik rüzgâr, avuçlarına düşecek tek fazla kuruş için, her fırsatta görüş, düşünce ve inanç değiştirirler. Bunlar, kalplerinin yerinde cüzdan taşıyan yaratıklardır. Basın dünyasını, cüzdanlarını daha tombullaştırmaya yarıyan bir pazar mahalli sayarlar. Bu kimseler, namuslu karikatüristin fırçasına göre «fırıldak», inanmış yazarın kalemi ile «fikir kalpazanı»dır.

Ancak, kaldırımları karışlıyan muhabbet tellâlları kadar yüzsüz olduklarından, kendileri hakkında yazılan, çizilen, konuşulan her gerçeği bilmemezlikten gelirler.

27 Mayıs'da gerçekleşen Millî devrim, basın dünyasının bu «bin yüzlü adamları» için, yeni bir köşe sapmaktan başka bir mânaya gelemez.

Köhne ve düşük iktidar çetesine yatak odalarını bile pazarlık mahalli olarak sunan, metelik etmiyen imzalarıyla dikta rejimine övgülerini noktalıyan onlardı.

Şimdi de «hürriyet» ve «demokrasiye» alkış tutuyorlar.

Haysiyet cambazlığıyla koparılan kâğıt tahsislerini, dövizi yüz karası klişe çinkolarını, sözlüklerde namussuzluğun her mânasına bedel ithâl makine parçalarını düzenbaz bir simsar sıfatı ile elden geçiren onlardı.

Şimdi de, el, ayak öpmekten çarpılmış ağızları ile «hürriyet» diye hecelemeye çalışıyorlar.

Bunlara tek sözümüz var:

«Biz kırk kişiyiz, biribirimizi biliriz» cümlesi de sürünmekten farksız ve sahte gayretlerini zincirlemezse, zaten yarıda kalmaya mahkûm adımlarla, bu namuslu yürüyüşe katılmamalarını ihtar ederiz!

Hesaptan başka bir şeye ermiyen akıllarını kullansınlar, yerinde bir ihtarın, bir «itham»dan kuvvet aldığını bilmeleri gerekir...

Onlara diyoruz ki: «Sizi biliyorduk, tanıyoruz ve kolluyoruz. Millî devrim, yeni menfaatlerinize açılan bir kapı, küçük hesaplarınıza uygun bir başka dönemeç değildir, Kapısında sıra sıra son model arabalar dizili patron! Her menfaat oyununun usta aktörü olan başyazar! Hasta beyninin tekerlemelerini geçim yolu yapan fıkra yazarı! Ismarlama fikir basamaklarında sürünerek, yükselmeye çalışan kalem uşağı! Düşük iktidarın kirli zevk âlemlerine vasıta, zorbalıklarına usul, köhne koltuklarına dayanak olduğunuzu unutmadık.

Bunların ücreti ile karalı ellerinizi, millî birliğimizin eserinden çekin!

Oradan bir yüzdelik koparacağınızı umuyorsanız, sizi bekliyen, millî birliğin şamarıdır. Başka bir şey değil!

Yürekten gelen «hürriyet» nidalarımıza katılan falsolu sesiniz, «suçluların telâşı içinde olduğunuzu» açıklıyor.

Susunuz!..

TEF

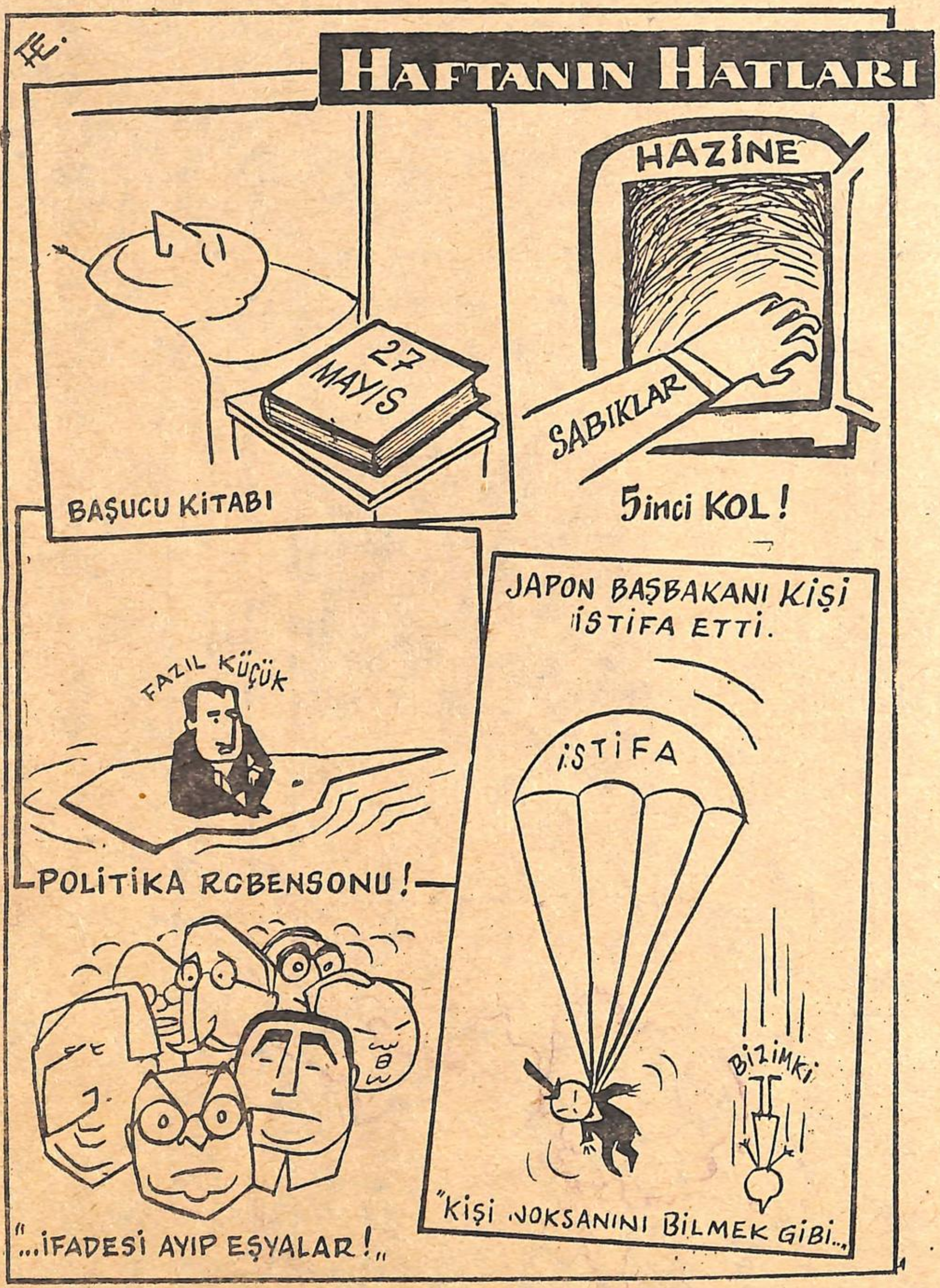

KIZMA BİRADER

AZİZ NESİN

AZİZ NESİN'İN BU YAZISI DÜŞÜK İKTİDAR ZAMANINDA YAZILMIŞ FAKAT YAYINLANAMAMIŞTIR.

TEF

İşte böylece... Birgün yazarız, birgün yazmayız; daha doğrusu görevimizdir diye biz hergün mü hergün yazarız da, şu yerli demokrasi yüzünden yazımız bir gün çıkar, iki gün çıkmaz; iki gün çıkar, beş gün çıkmaz. Arada bir de izin alır, yan gelir yatarız. Eee, işte böyle, böyle derken günümüz dolar gider. Şu ölümlü dünyada ne olabilirmiş...

İster misiniz, Sultan Süleyman'a bile kalmıyan şu kavanoz dipli dünya Sultan Palamut'a kalıversin... Amma da iş olur haa... Dünya Sultan Palamut'a kalırsa, bizim çingene Palamutları öyle bir sevinirler ki... Sultan Palamut ne diyormuş, duydunuz mu?

— Ben, diyormuş, sulak memleket bostanlarının yetiştirdiği en büyük sultanım!

Doğru mu, bilemem, zaman gösterir.

Dün gazetede yayınlanmayan yazımın başlığı «Şaşırdınız mı?» idi.

— Bu yazı olmaz! dediler.

Eh, olmaz olmaz, ne yapalım, sağlık olsun. Ama, merak bu ya,

— Neden olmaz? Kanunlara aykırı mı? Yazıda suç mu var? diye sordum.

— Yoo, suç muç yok. Kanunlara da aykırı değil.

— Pekiy, bu yazıdaki düşünceyi mi doğru bulmadınız?

— Yoo, doğru, dosdoğru.... Pek doğru yazmışsın.

— Siz bu düşüncede değil misiniz?

— Tastamam öyle düşünüyoruz.

Anlıyabilirseniz, anlayın. Yazıda suç yok. Yazı kanunlara aykırı değil. Düşünce doğru.

— Eee, pekiy, öyleyse?

— Efendim, kızar... Bu yazı kızdırır. Kızdırınca da, bu yazıdan bir şey yapamazlar ama, başka bir yerden...

Böyle şey duydunuz mu? Duyun işte...

«Türkiyede basın hürriyeti var» diyorlar. Var... Kalıbımı basarım var. Yoksa siz, iktidar gazeteleriyle, Radyo gazetesini basından saymıyor musunuz? Baksanıza nasıl ağız dolusu söğüyorlar... Çenelerine, dillerine sağlık.

Yabancı gazeteler «Türkiye'de basın hürriyeti yok!» diye yazıyorlar. Ayol, nereden anladınız? Siz, «— Aman kızdırır...» diye yayınlanmıyan yazıları bilmiyorsunuz ki...

Türk Ceza Kanunu geliyor. Basın Kanunu yetmiyor. Yalanlamalar hiç kalıyor. Yayın yasakları da azımsanıyor. Kanun üstü, kanun dışı buyruklar da yetişmiyor. Bütün bunlardan başka bir de «Kızar!..» var; «Sonra kızar!..»

Aklıma ne geliyor, bilir misiniz? Günün birinde, evet günün birinde hürriyet gelirse, «Sonra kızar!» diye yayınlanmıyan yazılarımı bir kitapta toplıyayım. Kitabın adını da «Kızma Birader!..» koyayım.

— Kızma birader, ne var kızacak?

Bu kitapta hiç de kızılacak bir yazı olmadığını göreceksiniz. Ama insan bir kez kızmaya başladı mı, artık ne olsa kızar... Ağzını açmasan da, karşısında parmağını oynatsan, kızgın adam, kızacak adam, yine kızar.

Biliyorsunuz, İngiltere'de Amerikada bir «Kızgın Kuşak» var. Onların adı kızgın. «Kızgın Kuşak» nasıl olurmuş, gelsinler de bizde görsünler.

— Kızma birader, kızma!.. Annen güzel, sen çirkin. 1950 güzeldi, 1960 çirkin... Ne var bunda kızacak? Kızma birader, kızma!..

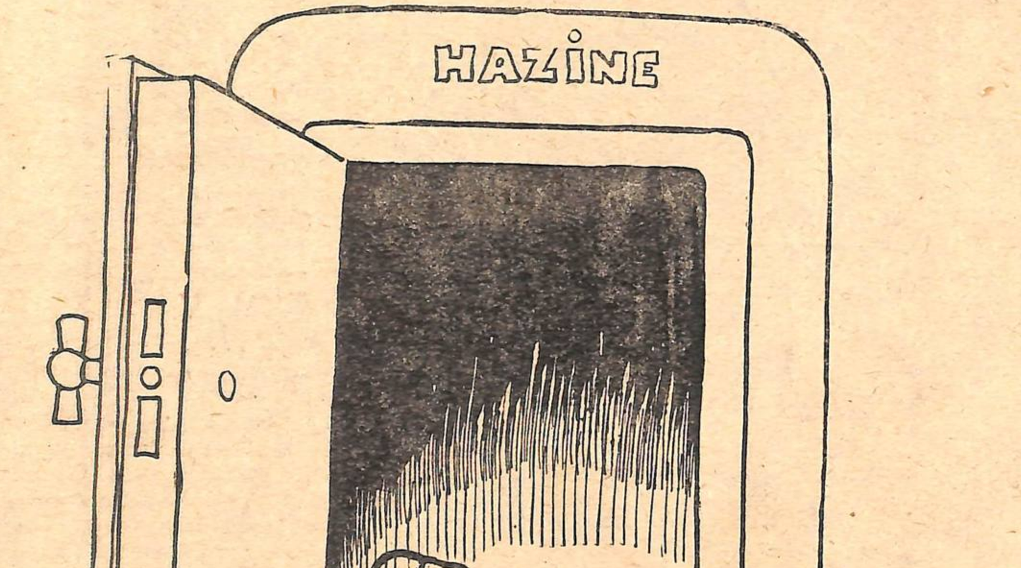

YAZISIZ

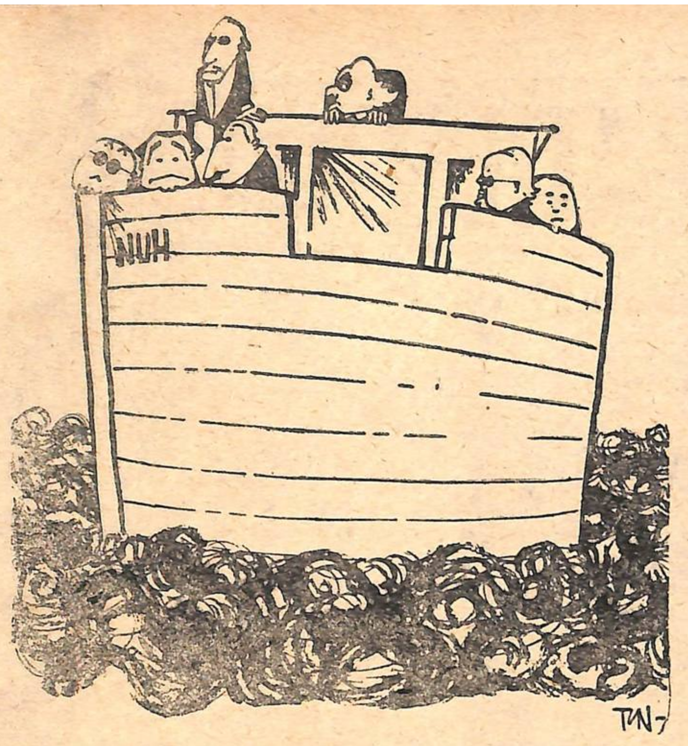

YAZISIZ

YAZISIZ

Çetin Altan

Boynuz işareti!.

Gazetelerde bir resim... Topkapı olaylarının sanığı olarak tevkif edilenlerden biri gazete fotoğrafçılarına poz verirken eliyle boynuz işareti yapıyor... Ağzında da müstehzî bir tebessüm... Nedir bu boynuz işareti?.. Bu işareti 23 Nisan'da yavrukurtlarla konuşan Bayar'da da görmüştük... Sözde kurtyavrusu usulü selâm veriyormuş... Bu yavrukurt selâmının altında bir Çörçil taklidinin özentisi okunuyordu...

Şimdi aynı boynuzu Topkapı rezaletinin kaytan bıyıklı bıçkınında görünce bunun hangi niyeti ifade ettiğini sezinledik. Tevkif edilen sabık iktidar böceği, çatallaşan parmaklarıyla bir zafer ümidini anlatmak istiyor.

Devrim hareketleri pek şık bir anlayışla yürütüldüğü için beyni topuğunda, midesi kafasında dolaşan bazı ucubeler şımarmaya imkân buluyorlar. Hareketi yapan ellerin temizliği, o ellerin kudretini bunlara idrak ettirmiyor.

Yoksa klâsik devrimlerde böyle boynuz çıkarmaya teşebbüs eden her serseri, boynuzunu fotoğrafçının objektifine uzatmadan, boynunu ipe uzatır.

Ne demek Devlete ihanet etmek, ne demek bir milleti soymak ve ne demek bir vatanı ikiye bölmek... Bunun suçlularına karşı en ufak bir eğilim duyan, en hafif tabirile bir vatan hainidir.

Vatan haini olmadan bu hareketin yere çaldığı eşkiyayı tasvip etmeğe imkân yoktur.

Bu boynuz işaretinde uyuklıyan arzuları kazara rüyalarında görenler dahi varsa sabahleyin tövbe istiğfar etsinler. Böyle bir ihanetin rüyaya vuran gölgesini dahi affedemeyiz.

Vatandaşlara karşı tertiplenen cinayetler, hapishanelere doldurulan gazeteciler, yerlerde sürüklenen ilim adamları, çalınan milyarlar... Ve sonra hâlâ bu şekavete karşı bir tasvip, kahvede fiskos, imzasız mektup...

Ne o, göğüslerine parti rozeti takıp, on kâğıda alkışçılığa giderlermiş. On kâğıtla bir rozete bir memleketi satacak tıynetlerden hayır gelmez.

Bunlar partili değil, partiyi başındaki serserilerle beraber istismar eden cemiyetteki barsak kazıntılarıdır.

Yeni Türkiye'nin bunlarla uğraşmıya ve bunlara acımıya vakti yoktur. Gerçekler bütün teferruatıyla ortaya dökülüyor. Hâlâ nasıl iğfal edildiklerini ve nasıl en adî köpekliklere âlet edildiklerini anlamıyorlar mı?

İçlerinde hiç mi memleket sevgisi, millet sevgisi diye bir his yok?

Bir de utanmadan mahkeme kapısı önünde boynuz çıkartıyorlar. O boynuzu daha büyük çapta çıkartanların ne olduğunu görmüyorlar mı? İşlemiye hazırlandıkları cinayet kadar, bu körlük de onlara gitmekte oldukları cehennem yolunda trafik memurluğu yapmaktadır.

Devrimimiz ne kadar şık sa olsun bunları mazur görmiyecektir.

Artık bu vatanda ihanet cezasız kalmıyacaktır.

★

BEYLİK AHIR

Düşük Menderes'in düşük hısımı Sadık Giz'in, babasının ahırı gibi yıllar yılı idare edip, kasasını boşalttığı (Jokey Klüb)-ün hesaplarını inceliyenler, gider sayfalarında, Kısakürek - 10.000, Kısakürek - 8.000, Kısakürek - 30.000 rakamlarını okuyunca meraka kapılmışlar:

— Bizim bildiğimiz, bu klüb'ün gayesi at neslini geliştirmek ve atçılığı yaymaktı, Atlar dururken, Kısakürek'e para harcetmek de neyin nesi? diye sormuşlar.

Allah, Allah! Bu hayreti yersiz bulduk doğrusu... Her fırsatta atların hissesinden yemlenen Kısakürek, kendisini onlardan sayıyorsa kim karışabilir?..

YAZISIZ

NAMUSUM NEREDE?

★ HALİT KIVANÇ ★

Şehrin en kibar semtindeki ... yüksek apartmanın en zarif katındaki en güzel dairesinin en şık kapısını çalıyorum. Kapıyı sevimli bir hizmetçi açıyor:

— Hanımefendi evdeler mi? Beni bekliyeceklerdi de, diyorum.

Sevimli hizmetçi inci gibi dişlerini göstererek gülüyor:

— Ooo buyurun efendim. Hanım efendinin kapısı herkese açıktır.

Sevimli hizmetçi beni zevkle döşenmiş şahane bir salona alıyor. Etrafa bakıyorum da... Her köşede ince bir sanat zevki göze çarpıyor. Hele duvarlarda asılı tablolar birer şaheser... Daha önce bu tabloları bir takvimde görmüş gibiyim. Onların yanında da değerli sanatkârın çeşitli fotoğrafları yer alıyor...

Derken zevkle döşenmiş salonun şahane kapısı açıldı ve içeriye memlektimizin biricik, yegâne kıymetli değerli büyük sanatkârı girdi. Aman ne tevazu... Beni öyle candan karşıladı ki... Öpüştük... Oturduk... Sohbete başladık:

— Aaah beyefendi ah, diye derin derin içini çekti büyük ses sanatkârı, bilirsiniz, hayatta sanattan başka şey düşünmem... Zaten ne olduysa da bu yüzden oldu.

Ve birden hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir yandan da «Gittii, gittiiii» diye haykırıyordu.

— Kim gitti hanımefendi? dedim... Allah kavuştursun... Gene gelir.

Yaşlı gözlerle, güçlükle konuştu:

— Namusum gitti, namusum... Gelmez artık... O hırsızlar memleketi soyarken benim namusumu da çaldılar. Yassıadada şimdi.

— Kim? Namusunuz mu?

— Yok canım, onu çalanlar...

— Üzülmeyin efendim, geçici Anayasa'ya müsadereye ait madde kondu. Çalınan mallar hakikî sahiplerine iade edilecek. O arada sizin namusunuzu da müsadere ederler.

— Nasıl bulacaklar ama? O kadar vekil, mebus arasında, ben namusumun şimdi hangisinde olduğunu ne bileyim? Belki Yetkinerde, belki Aygünde, belki Oktaydadır... Nasıl bilebilirim ben?

Değerli yegâne biricik ses sanatkârı sinirinden hızla bacak bacak üstüne attı. Biran uçakta hava boşluğuna uğradım sandım. Neyse ki kemerim bağlıydı da:

— Hanımefendi, dedim, sizden rica etsem de, şu Çankaya'da size nasıl tecavüz ettiklerini anlatsanız.

— Aaah, ah sormayın hiç... Bir akşam radyoda seansımı bitirmiştim. Kapıda bir otomobil durdu, «sizi köşkten istiyorlar» dedi bir adam... Nihayet ben memlekete mal olmuş bir sanatkârım. Hangi köşkten istediklerini düşünecek değilim ya... Memleket hizmeti, dedim, bindim arabaya... Az sonra, Çankayaya gelmiştik. Beni kapıda Zorlu karşıladı, mantomu vestiyere verirken beş lira uzattım. Zorlu, hemen «Rica ederim, ben vereyim» dedi ve elimdeki beş lirayı kaptığı gibi, cebine attı, sonra da pantolon cebinden çıkardığı 25 kuruşu vestiyere uzattı.

İçerde Bayar, Menderes, Koraltan ve diğerleri vardı. Aygün, Yetkiner ve Oktay da kapı yanındalardı. Bana ilk anda çok kibar davrandılar, hattâ buna samimî de diyebilirim. Koca devlet büyükleri iltifatlarını esirgemiyerek «Haydi kızım, bize bir şarkı söyle!» dediler. Söyledim. Pek beğendiler. Hep si boynuma sarılıp öptüler ve «Senin şahsında sanat dünyasını kucaklıyoruz» dediler. Doğrusu sanata verdikleri bu değer, gözlerimi yaşartmıştı. Hemen gözlerimi silmek istedim, fakat aksilik bu ya Mendilimi unutmuşum... O heyecanla eteğimin kenarına silmek istedim gözlerimi. Eteğimi yüzüme kadar kaldırdığımda bacaklarım açılmış meğer... İşte bunu fırsat bilen Bayar, yerinden fırladı, «Gel seninle göbek atalım» dedi. «Aman efendim, ben bilmem ki» dedim. Bayar: «Ben öğretirim» diye teselli etti. Annem derdi ki, «kızım, insan hayatta bilmediğini öğrenmeli...» Ben de ana nasihatini hatırladım ve öğrenmeğe başladım. Salon o kadar kalabalıktı ki, bir ara çok terlemiştim. «Müsaadenizle» deyip blûzumu çıkarmak istedim. Dalgınlık bu ya... Meğer arkamdaki blûz değilmiş... Entari giymiş olduğumu hiç farketmemiştim. Kombinezonla kalınca, o Koraltan denen ırz düşmanı yerinden fırladı, «Gel benimle de bir göbek at bakalım» dedi. Sinirlendim, ben oyuncu muydum? Beni ne sanıyordu bunlar? Şişedeki bütün içkiyi kadehime doldurup diktim. Çok kızmıştım çünkü... Düşünün ama, bir ses sanatkârına göbek atması teklif edilir mi? Fena hakaret ettim Koraltana. Kombinezonumu çıkardığım gibi suratına attım, «Seni utanmaz, seni» diye bağırıp içeriye, Bayarın yatak odasına kaçtım... Tesadüfe bakın ki o sırada Bayar da o yatağın üstünde özel doktoruna iğne yaptırıyormuş.. Adamı o halde görünce bir üzüldüm, bir üzüldüm .Herhalde çok acı veren bir iğne olacaktı ki Bayar çırpınıyordu. Biçareyi tutmak için uzandım... Sen misin uzanan? Bayar'ın debelenmesinin şiddetinden korsemin düğmesi kopmaz mı? Çok utandım tabii... Doktor «Aaa kızım, hastalıkta ayıp olur mu?» dedi. Zaten o sırada Aygünle Yetkiner de gelmişlerdi... Aygün bana bir sigara uzattı. Sinirlerime iyi gelir diye içtim. İçmemle beraber de birden göz kapaklarım ağırlaştı. Tekrar gözlerimi açtığım zaman, aradan iki gün geçtiğini öğrendim... Baktım, kocaman bir

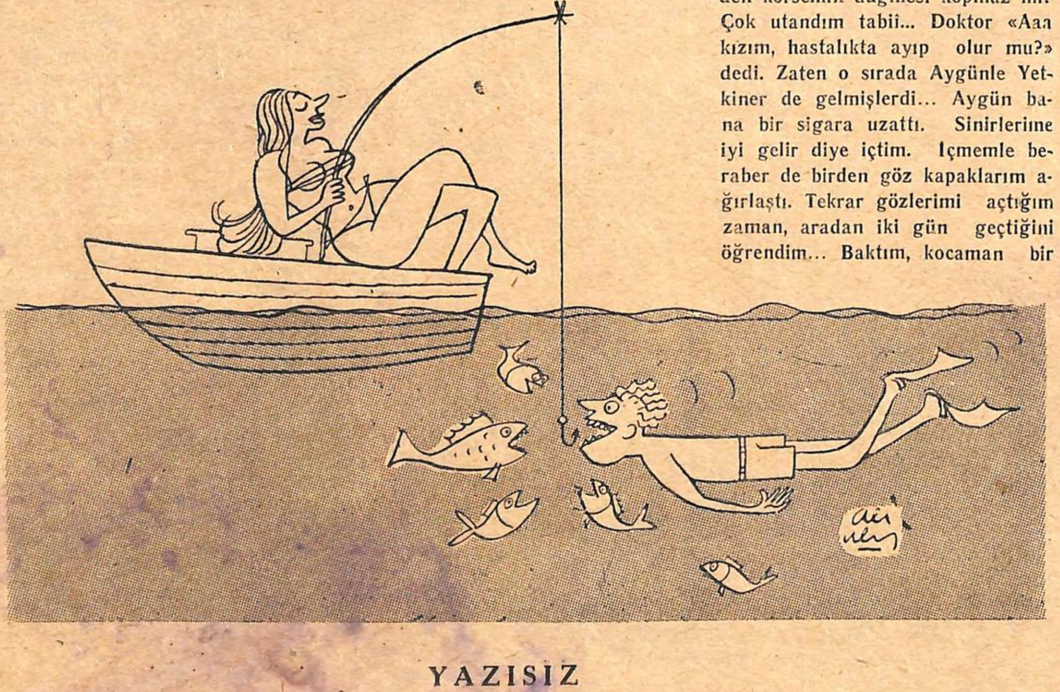

yataktaydım ve çok affedersiniz, çıplaktım. Birden kapı açıldı, içeriye bir adam girdi. «Kimsiniz?» diye bağırdım. «Zonguldak mebusu filâncayım» dedi. Doğrusu anlamadım. Adam izah etti, «Hanımefendi kardeşim, dedi, iki gündür kapıda kuyruktayız. Ama bu bizim kaderimiz. İş alfabe sırasıyla ayarlandığı için biz daima en sonda kalıyoruz. «Z» harfinin cilvesi! Ne yapalım! «Ben neredeyim?» diye sordum. Mebus, «Çankayadasınız, nerede olacaktınız ki?» dedi... Ve devam etti: «Bayar, Menderes, Koraltan, Vekiller, mebuslar iki gündür grup toplantısını burada yapıyoruz. Sizin bir döviz işiniz olduğunu duymuştuk da...» Dışarıdaki gürültüler nedir?» diye sordum mebusa,,, «Şey, dedi, mebuslar bittikten sonra VC'li umum müdürler de sırada bekliyor... Aralarında memleket meselelerini münakaşa ediyorlar herhalde...»

Değerli ses sanatkârı yataktan kalktı, «Pardon, dedi, sabahlığımı giyeyim bari» Giydi, geldi ve devam etti:

— Sonra beyefendiciim, bir başka gün de bir gazinoda çalışabilmek için vesika almağa gitmiştim. «Vekil beyi görmen lâzım» dediler. Aradım taradım, vekil yeni yaptırdığı kırk iki daireli apartmanın inşaatındaymış. Oraya gittim. Vekil çok memnun oldu, bana inşaatını gezdirmeğe başladı. «Bakın, dedi. Bu iki katta kendim oturacağım... İsterseniz size de bir dairesini hediye edeyim apartmanın... Benim milletime yardım için yaptırıyorum zaten burayı!»

Bina aşağı yukarı bitmiş sayılırdı. Alt katların sıvası bitmişti, üst katta da badana başlamıştı ben gittiğim anda. Vekil öyle mütevazi görünüyordu ki, bana müthiş itimad verdi. Vesikamı derhal imzalamak için kalem aradı, cebinde yokmuş, «Gelin öbür apartmanıma gidelim, orada unutmuşum kalemimi» dedi. Beraber arabaya binip gittik. Apartmanda kimse yoktu. Vekil sıcaktan ceketini çıkarırken pantolonu duvardaki resim çivisine takılmaz mı? Öyle üzüldüm ki. Adam benim yüzümden ne sıkıntıya girmişti. «Aaa çıkarın da dikeyim» dedim. Önce istemedi, ben çok ısrar edince çıkardı. Ama iğne-iplik nerede? Hatırıma geldi, kombinezonumun askısını çengelli iğne ile tutturmuştum. Hemen onu çıkarıp vekilin pantolonundaki yırtığı iğneledim. İşte bu iyi niyetimden, saflığımdan istifadeye kalkışan vekil birden üstüme tecavüz etmez mi? Alçak, ırz düşmanı! Haydi sadece kendi tecavüz etse, neyse... Hemen telefonu açtı, Bayarı Koraltanı, Menderesi de çağırdı. O zaman anladım ki, namusuma tecavüz etmeye niyet etmişler. Koraltan, Menderes, Bayar da namusuma, iffetime tasallut ettikten sonra, «Sizi utanmazlar» diye bağırdım ve atladığım gibi hususî arabama İstanbul'da soluğu aldım. Doğru, Faruk Oktaya gittim. Yetkiner de yanındaydı. Beni himayelerine aldılar. Nermin hanım, diye kibar bir hanımefendinin yanına yerleştirdiler.

— Eee peki, onlar da birşey yapmadılar mı namusunuza?

— Ah sormayın hiç! Meğer korkudan uçakla İstanbula kaçarken, namusumu yanıma almayı unutmamış mıyım? Neyse Fatin Rüştüye telefon ettiler de, kuriye ile yolladı sonradan. Ve işte çok şükür şimdi namusumla yaşıyorum. Asmalı o ahlâksızların hepsini... Benim iffetimi çaldılar. Hırsızlar!.. Irz düşmanları!..

YAZISIZ

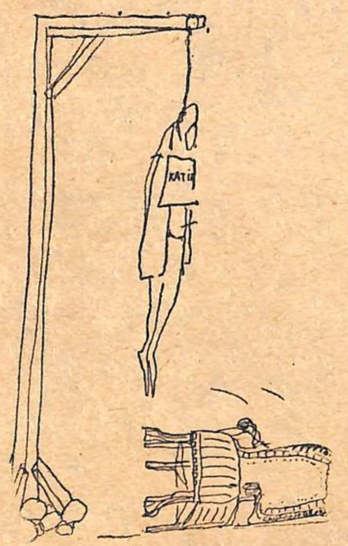

YAZISIZ

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

TENKİL... TENKİL...

Önce, yazımı okuyan gençlere tenkilin ne demek olduğunu söyleyeyim .Tenkil demek, bir kimseyi, görüp duyanların tüy lerini ürpertecek, korkudan öd lerini patlatacak, herkese ibret olacak şekilde cezalandırmaktır.

Düşük iktidarın Reisicumhuru C. H. P. si lideri için:

—Tenkil... Tenkil... deye gırtlağını yırtmıştı.

Sebep?

Sebebi şu: 1956 da ana muhalefet partisi lideri teklif etti:

«1950 den beri yardım, istikraz, borç, ikraz, hazır altın ve döviz olarak sarfettiğimiz paralar ilân édilsin..»

Bu istek de D .P. .nin kalkınma edebiyatının gümüne gitti, ama D. P., Muhalefet liderinin, memleketin uçuruma gittiğini, iki kere iki dört eder gibi bildiğini anlamıştı.

Arnavut Subaşı, çiftliği haraca kesmiş, kendi çıkarından başka hiç bir şey düşünmez olmuş tu... Günlerden bir gün, rençberbaşının işin farkına vardığını sezinledi odasına çağırdı:

— İki kere iki kaç eder? dedi.

— Dört eder.

Subaşı tabancasını çekip adamı vurdu. Sordular:

— Neden vurdun bu adamı?

— Çok şey biliyordu...

EN KISASI

Size düşük iktidarın yolsuzluklarını, hırsızlıklarını kısaca anlatayım:

Bundan altmış yıl önce, Hocaefendi, öğrencisinin ödevindeki yanlışların üzerine balmumu yapıştırdı. Bir gün eline bir öğrencinin defterini alan Hocaefendi, yanlışın bir, beş, on tane olmadığını görünce sayfalara balmumu sıvadı.

Düşük iktidarın hırsızlık ve yolsuzluklarını bundan daha kısa anlatamam...

ALDIK KEPÇEYİ: KIRDIK

Görülmemiş kalkınma: Dış borçlar 12.191.441.724 lira.

Memleket büyük bir refah yolundadır: Hazır altın mevcudu, topu topu 16 ton. Bütün Millet huzur içinde, herkes hayatından memnun, hele ben, hele ben... «Han, villâ, apartman - kimseye vermem aman- Yeryüzünde yok tasam. Her şirket benim kasam..»

Adam misafirine bir yassı kaşık verip kendine bir kepçe almış, ortaya konan etli çorbaya kepçeyi daldırır, her kepçeden sonra:

— Oh... Öldüm, dermiş.

— Şu kepçeyi ver de, biraz da ben öleyim, demiş.

Ellerinden kepçeyi almasaydık ölecektik, buna ne şüphe... Kepçeyi aldık ve kırdık..

BUGÜNÜN VE YARININ DÖVİZİ

Ya hepimizin elinde kepçe, ya hepimizin elinde yassı kaşık. Biri yeyip biri bakmayacak, bundan kıyamet kopmayacak...

DEĞİŞTİRDİKLERİ MEŞHUR SÖZ

Düşük iktidarın 1950 den beri en önemli başarısı, bir meşhur sözümüzü tamamiyle değiştirmektir.

Eskiler: Bal tutan parmak yalar... demişler. Düşük iktidar: Eskiler haltetmişler dedi: Bal tutan bal çanağını yutar!..

★ İYİ BİR SABIK MISINIZ? ★

1 — Dakikada kaç yalan söylersiniz?
2 — İspat hakkı ile İsmail Hakkı aynı adam mıdır?
3 — Görülmemiş kalkınmayı gördünüz mü?
4 — 100.000.00'luk bir krediden kaç milyon avanta çıkar?
5 — Rahat bir koltuk kaç sm2 olmalıdır?
6 — Bir bakışta bir aydınla bir softayı ayırt edebilir misiniz?
7 — W.C. ile V.C. arasındaki benzerlik nedir?
8 — Çaktırmadan oruç nasıl yenir?
9 — Dış bankalarda kaç milyonunuz var?
10 — Hiç vicdanınız sızladı mı?

Bu suallerden hepsine doğru cevap verenler sabık, yarısını bilenler yarı sabık, hiç cevap veremiyenler ise namuslu kimselerdir.

KİM: KİMDİR?..

FERRUH DOĞAN

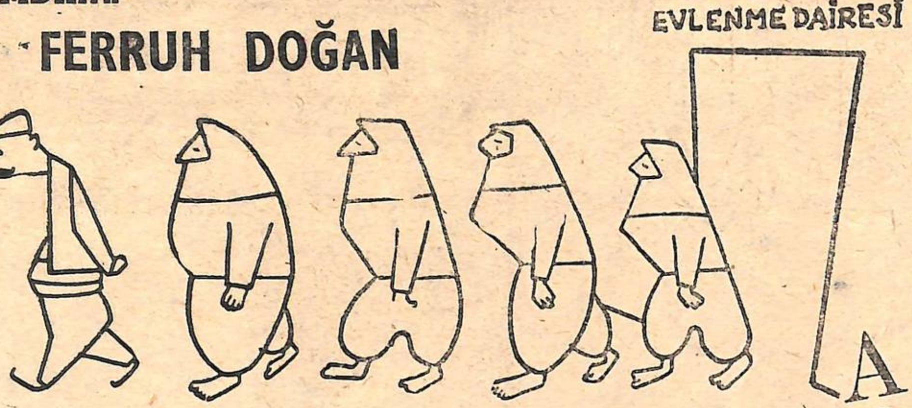

Asrileşen Köy

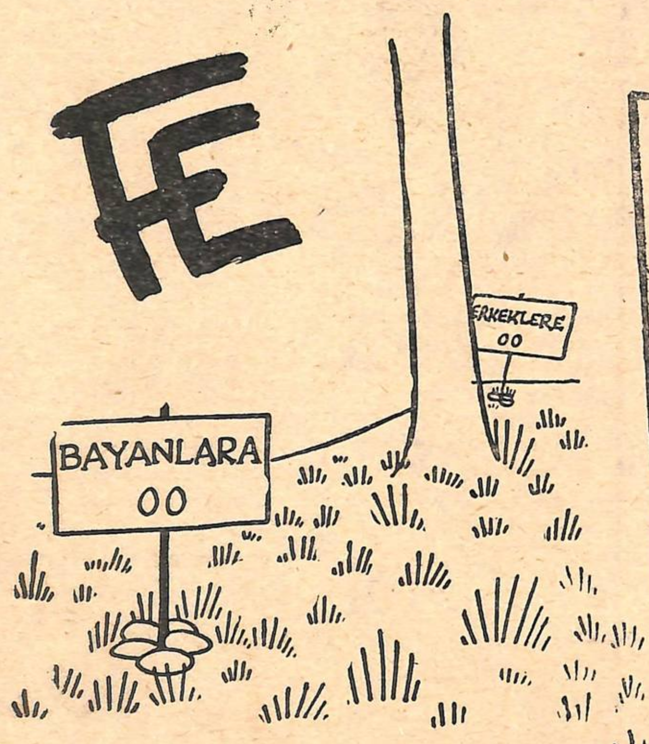

Ferruh Doğan 28 yaşında bir İstanbul'ludur. Okur, yazar ve çizer. 15 yıldanberi Bizim Yokuş'ta yayınlanmış ve halen yayınlanan irili ufaklı bir çok gazete ve dergide çalışmış, (ASRILEŞEN KÖY) adını taşıyan karikatür albümü ile mahkeme kapısına da düşmüştür. Çocukluğunda, kendi akranı çocuklar gibi oyunla vakit geçireceği yerde, şimdi okuması gereken kitapları okuduğundan, şu ara okuyacak kitap bulamamaktadır. Bir zamanlar sık sık meyhanelerde görünürdü. 18 aydır hiçbir meyhanede raslanmıyor (yani 18 ay önce evlendi demek istiyoruz).

Demokrasiyi, san'atını, karısını, rakısını sever (tabii dostlarını da). Yapmacıksız olduğundan düşündüklerini hiç sakınmaksızın söylediğinden, ya çok sevilen, yahut da hiç sevilmiyen bir kimsedir. Ali Ulvi ile Bedri'yi arıyanlar, Ferruh'un olduğu yerde onları da bulurlar. Yokuşun bu üçlüsü, takım ruhunun en belirli örneğidir.

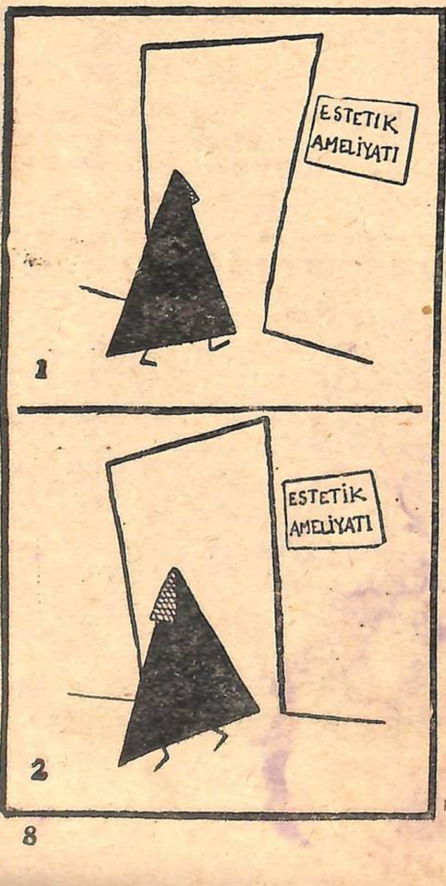

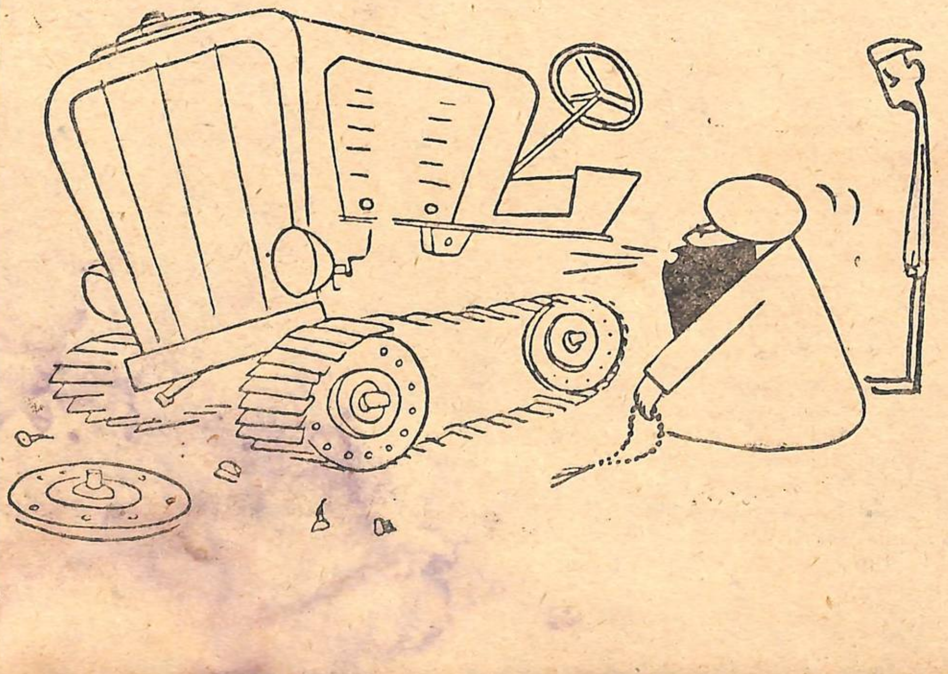

İFFETLERİNİ KORUDULAR

Adnan Veli

Röportaj muharriri, sigarasından bir nefes daha çektikten sonra, ünlü ses san'atkârı Nevin Bülbülses'e sordu:

— Peki, sizi oraya nasıl götürdüler?

— Anlatayım gazeteci bey kardeşim. Ben o akşam gazinoda şarkı söylüyordum. Patron sahnenin kenarından bana işaret etti. Yani kısa kes gibilerde... Ben de kısa kesip dışarı fırladım. Baktım ki, orada, masaların yanında Zeki Şahin denen adam duruyor. Şapkasını yan yatırmış, ağzı leş gibi içki kokuyordu:

— Kız yürü bakalım, seni Şale köşküne götüreceğim, orada beyefendilere bir iki şarkı söyleyeceksin, dedi. Ben birdenbire korkuya kapıldım. Ama patron «hiç merak etme, onların huzurunda şarkı söylemek her sanatkâra nasip olmaz» diyerekten beni kandırdı. Bir polis cipine bindik. Doğru Yıldız'ın ortadaki Şale köşküne gittik. Zeki Şahin başka gazinolardan da başka kızları toplamış. Hepimizi beyefendilerin huzurlarına getirdiler. Beyefendilerin önünde, minnacık masalarda içki sofraları kurulmuş. En başta Celâl Bayar oturuyordu. Onun yanında sığır gibi bir herif vardı. O da Refik Koraltan'mış. Tam karşımda da İstanbul Valisi olan yağ fıçısına benzer başka bir herif vardı. Refik Koraltan beni eliyle yanına çağırarak:

— Gel bakalım yavrum, nonoşum, dedi.

Hiç ses çıkarmadan yanına gittim.

— Sen bize ne şarkısı okuyacaksın bakayım? diye sordu.

— Hangi şarkıyı münasip görürseniz onu okurum efendim, dedim.

— Ruhumda hicran'ı biliyor musun? dedi.

— Biliyorum efendim, dedim.

— Oku bakalım ,dedi.

— Okuyayım efendim, dedim.

— Şöyle dizime otur da oku dedi.

— Dizinize oturmama aile terbiyem müsaade etmez efendim, dedim.

— Biz burada samimiyetle eğleniyoruz. Haydi otur, dedi.

Ben de ister istemez şöyle dizinin kenarına iğreti iliştim. Aman ne sulu adam, ne sulu adam. Ben daha şarkının birinci satırını okurken bir de baktım, kalçalarımın üstünde bir el geziniyor. Şarkıyı hemen keserekten:

— Aaa, ne minasibet beyefendi, dedim. Ben iffetiyle ismeti için yaratılmış bir kızım. Katiyen öyle şeylere tahammül edemem, dedim. O vakit Zeki Şahin denilen herif yanıma sokularak usulcana kulağıma dedi ki:

— Kaltak, ses çıkarmasana. Beynini patlatırım, dedi. O öyle söyleyince, ben de zavallı masum bir kızım. Korkudan vallahi ödüm patladı. Anneciğim aklıma geldi. Yavrucağını böyle yabancı erkeklerin dizlerinin üstünde görse, vallahi hüt dağı gibi boynu şişiverir. Neyse, lâfı uzatmıyayım, herif beni mıncıkladı da mıncıkladı... Ondan sonra başladı elleriyle, affedersiniz göğüslerime. Hani insanın nekadar içi gıcıklansa yine de iffetinden vazgeçemiyor kör olayım. Ondan sonra da beni alıp bitişik odaya götürmek istedi. Ben gitmedim. Zeki Şahin beni kolumdan zorla yakalayıp bitişiğe götürdü. Kapıyı da üzerimizden kilitledi. O vakit Refik Koraltan olacak herif, aygır gibi üzerime saldırmaz mı? Eh artık bu kadarına katiyen tahammül edemezdim. Herifin suratına bir yumruk aşkettiğim gibi moruğu bayıltıverdim. Sonra da pencereden bahçeye atlayıp iffetimi kurtardım. Ben iffetim için yaşıyan bir artistim kardeşim. Vallahi kim olursa olsun, katiyen yüz vermem. Şanlı inkılâbımız sayesinde artık benim iffetim yüzde yüz garantiye girmiştir, öyle değil mi kardeşim?

Röportaj muharriri başıyla onu tasdik edip müsaade istedi.

Ondan sonra sıra, Talimhanede oturan ve Şark danslarıyla şöhret yapmış olan meşhur dansöz Perizat'a geliyordu.

Foto muhabirleriyle beraber onun kapısını çaldıkları zaman, Perizat'ın banyoda olduğunu annesi söyledi. Salonda biraz beklediler. Salonun duvarlarında genç artistin poz poz çıplak resimleri vardı. Onbeş dakika sonra yıldız odaya girdi. Gülümseyerek elini uzattı:

— Gazetede okumuştum, zaten, dedi. O pis adamların rezaletlerini öğrenmek için geldiniz her halde?

— Evet, onun için rahatsız ediyoruz. Sizin de o âlemler hakkında bazı bildikleriniz varmış da. İlkin birşey sorayım: Şark danslarına nasıl başladınız?

— Efendim ben orta okuldan

ayrıldıktan sonra, annemle beraber Bursaya gittim. Orada beni nasılsa iğfal ettiler. Bir çocuk, «alacağım» dedi, almadı. Ben de bir müddet daktiloluk yaptıktan sonra, dans oryantal'e heveslendim. İstanbula gelip bir müddet barda çalıştım. Barda çalışırken polis bastı bir akşam. İzinim yok diye beni çalıştırmadılar. Öyle olunca insan kısmı aç duracak değil ya. Ben de Madam Atina'ya yazıldım. İki sene kadar orada çalıştım. Aç durulmaz ya.. Öyle değil mi kardeşim?

— Tabiî, haklısınız.

— Birgün ben de orada çalışırken, «seni Kemal Aygün istiyor» diyerekten anneye bir telefon gelmiş. Biz Madam Atina'ya anne deriz. Beni annem bir arabaya koyduğu gibi ilk siftah Nişantaşı'na Kemal Beyin yanına, oradan da Floryaya götürdüler. Orada beni çok pis bir adam karşıladı. Kapıdan içeri girer girmez belime sarıldı. Sonradan adını öğrendim. Emin Kalafat'mış.

— Kız sen bana güzel danslar yapar mısın? dedi.

— Yaparım efendim, dedim.

— Haydi öyleyse, soyun, dedi.

Bana bir oda gösterdiler. Annem beni soydu. Güzelcene tül esvapıarımı giydirdi. Beni başka bir salona götürdükleri vakit ne göreyim? Çok kalabalık bir yer. Birçok adamlar oturmuşlar. Yerlerde halılar da var. Orada Vali Bey de vardı. Fatin Rüştü de vardı. Celâl Bayar en köşedeki sedire oturmuş, bir kızı mıncıklayıp duruyordu. Ötekiler de viski içiyorlardı. Ben güzelcene dansımı yaptıktan sonra, Emin Kalafat denen o maymun gibi herif beni elimden tutarak bir odaya götürdü. Konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu. Birdenbire beni divanın üstüne yatırarak pis ağzını kalçalarıma dayadı. Halbuki ben öyle şeylere katiyen alışkın olmayan ve iffeti için yaşıyan bir insanım. Öyle maymunların suratına bakar mıyım? İffetim uğruna her cinayeti işlerim. İffetimi kurtarmak için herifin suratına bir tokat attığım gibi odadan dışarı fırladım. Âdeta koşarak annemin yanına geldim .Sonra ikimiz birden Florya'dan âdeta kaçarak İstanbula geldik.

Muharrir sordu:

— Madam Atina'nın yanında bulunan hanımlardan başkalarını tanıyor musunuz? Yani eski iktidar kodamanlarına götürülen?

— Aaa, tabiî tanırım. Evdoksiya vardır. Suzan vardır. Neclâ vardır. Hataylı Şermin vardır. Sonra bir de Lola vardır.

— Onlar da eskilerle düşüp kalktılar mı?

— Vallahi hepsini birer birer götürdüler ama, kızlar hep iffetlerini korudular. Neden derseniz, memleketine zararı dokunan insanlara hiç birimiz kendimizi teslim etmeyiz. Çok şükür rabbime.

Röportaj muharriri yanındaki foto muhabirinin kolunu dürttü:

— Kalkalım, dedi. Perizat'a veda ettiler. Daha uğrayacakları epi yer vardı. Yazı işleri müdürü onlara «eski iktidara karşı iffetlerini koruyan bütün artist, okuyucu, çalgıcı ve saire ile konuşmalar yapacaksınız» demişti. Onlar da ister istemez, öteki iffetlerini koruyanları bulmak üzere Tarlabaşı'ndan Abanoz sokağına doğru yürümeye başladılar.

Adnan Veli

İSTİMLAK!

ÇAAL SÖYLE
BENİM ŞAARKIMI
BEYFENDİDENSE ALIVEREYİM İŞİM BU, BENİM!
DANKE ŞÖN
İFFETLİ ŞARKICI İFFET
SAROL
HERİF ÖLLÜYOR! -1956-
TESTAVİRON
ÇEK Bİ NEFES ESRAR
AYGÜN
AYNIYLA VÂKİ
SIRA BENDE
İLK YARDIM
GÖNÜL
ÖKMEN
TEŞKİLÂTTAN
HERHANGİ BİR DOKTOR
YABANCI MİSAFİRE MAHSUS
POLATKAN
PENİSİLİN

nlikleri...

BEDRI KORAMAN

Çankaya Şenlikleri...

BEDRI KORAMA

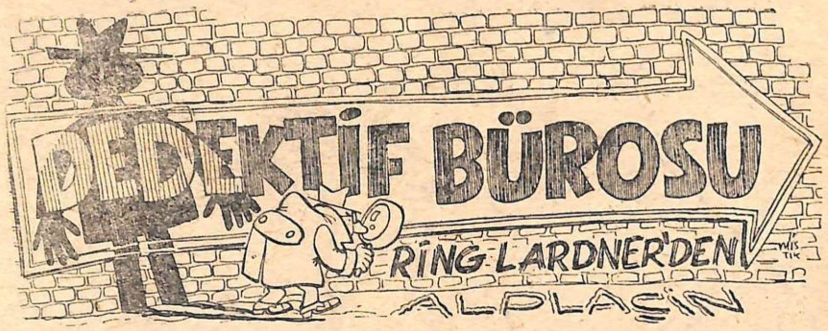

Kendisini nice zamandır görmemiştim ama, halindeki değişikliği farketmemek imkânsızdı.

— Merhaba Harold, dedim. İşler yolunda galiba?

Keyifli, keyifli cevap verdi:

— İşlere kafsaydı, on yıllık karım bile yoldan çıkıyordu dostum. Neyse ki, Merih yıldızı kadar uzak bir akrabam, basit bir soğuk algınlığını tanınmış bir sağlık yurdunda tedavi ettirmeye kalkışmış. Tıp denilen ilmin, sadece doktor karılarının terzilerine, bir de uzak veya yakın zengin akrabaların mirasçılarına fayda sağlamak için icat edildiğini bilirsin.

Göz kırptım:

— Yani sen de tıp ilminin sevindirdiği Tanrı kulları arasına katıldın?

Cevap vermeden önce saatine, sonra da şöyle bir etrafa baktı.

— Yeni ortağımla buluşmam için vaktim var. Karşılıklı bir iki kadeh çekiştirebiliriz. Bu arada, senin de fikrini öğrenmiş olurum.

Koluma girdi, caddenin aşağısındaki fiyakalı bir bar'a doğru yürüdük.

Büyük pencerenin kenarında, rahat koltuklarımıza yerleşmiş, viskileri beklerken:

— Söyle bakalım, dedim. Ne hususta fikrimi soracaksın?

Ceketinin küçük cebinden iki püro çıkarıp, bir tanesini bana uzattı. Altın bir çakmakla püroları yaktı. Sonra, her iki elinin baş parmaklarını yelek ceplerine geçirdi ve arkaya yaslanarak:

— Elime geçen parayı nasıl kullanayım acaba? diye konuşmaya girdi. Bu konuda senin fikrini öğrenmek isterdim.

— Ne yalan söyleyeyim? dedim. Şimdiye kadar beni «acaba nasıl kullanayım?» diye düşündürecek miktarda param olmadı. Hem parayı kullanmak da ne oluyor? Sen harcamana bak, parayı verdiğin kimseler düşünsünler.

«Parayı harcamana bak» değil de «bana ver» demişim gibi çatındı. Gayet ciddî bir tavırla:

— Sen de «iş adamı» kafası yok, diye karşılık verdi. Bu gidişle hiçbir zaman para sahibi olamazsın.

Kendimi tutamadım:

— Hangi işi yaptın da para kazandın birader? O bilmem ne yıldızı akraban olmasaydı, yahut da gazetelerin ilânlarına boşverip, bah settiğin sağlık yurduna yatmasaydı, senin para yüzü göreceğin var mıydı? Allah bilir ya, soğukalgınlığını hatmi çiçeği, kına kına şurubu ve hardal lâpası ile tedaviye kalkışsa, bugün sen «parayı nasıl kullanayım acaba?» diye düşünmek zahmetine girmeyecektin.

Harold, kızdığımı anlamıştı. Aşağıdan aldı:

— Kızma yahu.. Fikrini öğrenmek istediysem, fikrin var diye düşündüğümden. Parası olmayanın fikri de olmayacağını bilmeliydim.

Bozuldum ama, ses çıkarmadım. Ne de olsa, içkilerin parasını o ödeyecekti.

Harold, sözlerine devam etti:

— İşin aslını istersen, ne iş yapacağıma dair karar vermiş bulunuyorum. Daha önce başka işler de düşündüm ama...

— Meselâ?

— Meselâ artist acentalığı yapmak istedim, karım engel oldu. Gece klübü işleteyim dedim, karım engel oldu. Daktilo ve sekreter okulu açmaya niyetlendim.

— Yine karın engel oldu...

Hayretle yüzüme baktı:

— Nerden biliyorsun? diye sordu.

— Gayet basit. Eline para geçen bütün erkekler, daima karılarının engel olacağı işler yapmaya kalkışırlar.

— Herneyse, sonunda kararımı verdim.

— Eee, ne iş yapacaksın?

— Dedektif bürosu açacağım.

Bu sefer hayret sırası bende idi:

— Allah Allah, dedim. Benim bildiğim, sen okuldayken idman derslerine bile girmezdin, raporluydun. Koşup, oynamazdın. Yazın kamplara katılmazdın. Kazara bir polisiye film seyretsen, dudağın uçuklardı. Dedektif bürosunu nasıl işleteceksin?

Bilgiç, bilgiç gülümsedi:

— Dedektifler, şimdi yepyeni metodlarla çalışıyorlar dostum. Tabanca, yumruk gib unsurlar tarihe karıştı.

— Anladım. Oturduğu yerde piposunu kemirerek tavan kirişlerini sayan dedektiflerden bahsediyorsun. Fakat ömrünün yarısını Sing-Sing cezaevinde geçirmiş gangsterler ne olacak? Onlar da tarihe karışmadılar ya? Bu heriflerden birisi ile karşılaşırsan, piponu nasıl yuttuğunu görmek isterim doğrusu.

Bilgisizliğime acıyormuş gibi başını salladı:

— Zekâ ve psikoloji ilmi, herşeyi halletmeğe yeter. Artık gitmek zorundayım, ortağımla buluşacağım. Eşsiz bir zekâ azizim. Şu adresini ver de ileride seni arıyayım.

İçkilerin parasını ödedi, adresimi not defterine yazdı ve ayrıldık.

Aradan bir hayli zaman geçti. Gazetelerde, (Keskingöz dedektif bürosu) adını taşıyan bir müessesenin sayısız başarılarını okudum. Bu dedektif bürosu, hangi işe el atarsa, tez zamanda sonuçlandırıyordu. Dikkatimi çeken taraf, sadece hırsızlık, soygun gibi olaylarla ilgilenmesiydi.

Günün birinde, Harold telefon etti. Bürosunun adresini verdi ve kendisini ziyaretimi istedi. Evet, (Keskingöz dedektif bürosu), Harold'un ortak olduğu büronun ta kendisi idi.

Kalkıp gittim. Büro, büyük bir iş hanının 17'inci katında, son derece şık döşenmiş bir yerdi. İç-içe 5-6 oda vardı. Herbiri bir beyaz perde bombasını andıran sarışın, esmer, kızıl saçlı dilber sekreterler, sinema magazinlerini okuyor, mevsimin modasından konuşuyor veya makyajlarını tazelemekle oyalanıyorlardı.

Şık yazı masasının başında, İtalyan filmlerinden birisindeki bir yıldız gibi sansüre boşveren bir pozla oturan esmer güzeline sokuldum. Beni kulaklarıyla değil de naylon blûzunu sımsıkı geren dikgöğüsleriyle dinleyecekmişçesine, göğüslerini yüzüme doğru uzattı.

— Affedersiniz, dedim. Mr. Harold ile randevum vardı.

İsmimi sordu. Sonra, bir kardinali bile cehennemlik olmağa ikna edecek bir tebessümle:

— Buyrun, sizi bekliyor, karşılığını verdi. Soldaki kapı...

Ne tarafın «sol» olduğunu bulmam için üç dakika kaybettim doğrusu.

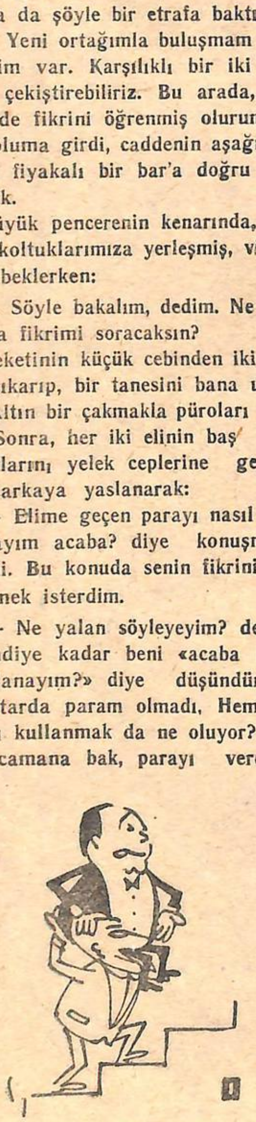

DIKTATÖRÜN MACERALARI

Harold yalnız değildi. Tilki suratlı, sıska, kambur, gözlüklü bir adamla beraberdi. Bu adamı:

— Ortağım Mr. Blackstone, diye bana tanıştırdı. Ne yalan söyleyeyim, Mr. Blakstone'u gözüm hiç tut madı. Bazı filmlerin daima tam yarısında ölen kötü adam tipini andırıyordu.

Biraz sonra odadan çıkınca, bu görüşümü Harold'a söyledim. Güldü:

— Görünüşe aldanma dostum. Onunki gibi bir zekâya yüz yılda bir rastlanır. Bir hırsızlık olayını ele alınca, hemen odasına çekiliyor. Bir şişe viskiyi bitirinceye kadar düşünüyor, çözüyor, sonra da eliyle koymuş gibi hırsızın veya hırsızların nerede olduklarını söylüyor.

— Çok tuhaf. Viskinin böyle bir hassası olduğunu bilmezdim doğrusu.

— Mesele viskide değil. Aynı şeyi ben de yapayım dedim. Alkolden zehirleniyordum ama, yine bir işe yaramadı.

— Kazancınız nasıl?

— Mükemmel. Tam olarak ortağız. Ben para koydum, o da zekâ ve tecrübesini...

— Bu işi yalnız da yapabilirdi. Neden seninle ortak oluyor? Paraya da ihtiyacı yok. Nasıl olsa her olay için bir şişe viski alacak para bulabilirdi.

— Öyle deme. Gösterişin sağladığı fayda büyük. Hem işin masrafı da var. Daha doğrusu, Blackstone böyle söylüyor.

O akşam yemeği beraber yedik. Ertesi sabah bir iş için güneye gidecektim. Gecenin geç saatinde ayrıldık.

Seyahatim 3-4 ay sürdü. Döndükten sonra, çeşitli sebeplerden dolayı Harold'u arıyamadım. Ondan da bir haber yoktu.

Birgün, küçük bir lokantada yemek yerken içeriye Harold girdi. Fakat bambaşka bir Harold'du bu. Son derece çökmüştü. Kılığı dökülüyordu. Beni görünce, ayaklarını sürtercesine masama geldi, hiçbir şey söylemeksizin oturdu.

Şaşırmış, daha ziyade üzülmüştüm:

— Merhaba Harold! dedim. Ne var, ne yok?

Yüzüme baktı:

— Sorma, diye cevap verdi. Başıma gelenleri sorma. Şu heriften hoşlanmamakla yerden göğe kadar haklıymışsın, azizim. Beni mahvetti. Para bir yana, şerefimi zor kurtardım.

— Mesele nedir? Sana kazık mı attı?

— Bir kazık ki, bildiğin gibi değil. Herşey mahvoldu, ben artık bitmiş bir adamım.

Sonra, ağzından güçlükle dökülen kelimelerle başına gelenleri anlattı:

— Şu bizim eşsiz zekâ, meğer dosyası birkaç cilt tutan sabıkalı bir hırsızmış. Herifte ne ararsan var. Kasa hırsızlığı, tren soygunculuğu, yol kesicilik tam tekmil. Bir yandan benimle çalışırken, bir taraftan da onlara soygun ve hırsızlık plânları satarmış. Bir olaydan sonra, bu işi kimin, nasıl ve ne zaman yaptığını, nerede saklandığını bilmesi de işten değil tabii..

— Eee?...

— Ötesini tahmin edersin. Sonunda foyasını meydana çıkardılar. Herifin herşeyi ustaca çözmesi, polisin dikkatini çekmiş. Gerçek hüviyetiyle beraber bütün dalgaları da ortaya döküldü. Önce beni de ortak sandılar ama, ortaklığımın tek taraflı olduğunu ve herşeyden habersiz bulunduğumu güçlükle isbat edebildim. Şu bizim uzak akraba soğukalgınlığına tutulmasaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı tabii...

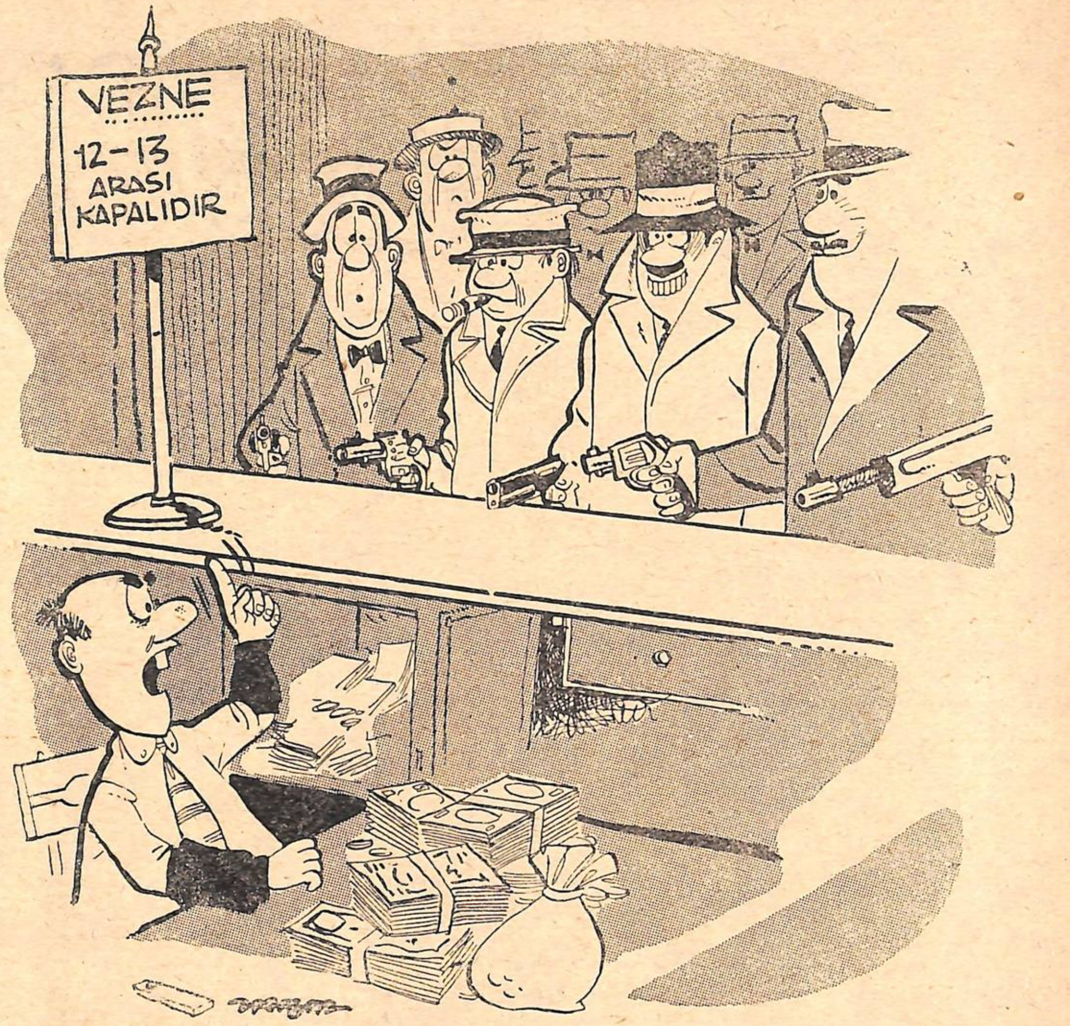

— Okuma yazma bilmiyor musunuz?

★

EV ADRESİ

Randevucu Lüks Nermin, gazetelere verdiği bir beyanatta:

— Dü ük Emniyet Müdür Muavini Ferit Sözen'in nikâhlı karısı Suzan Sözen ile aynı apartmanda yaşadığımızı biliyor muydunuz? diye soruyor.

Bilmiyorduk ama, bu iki hanımın kim olduklarını eskiden bilenler de, yeni öğrenenler de bu haberde pek şaşılacak birşey görmemişlerdir herhalde?

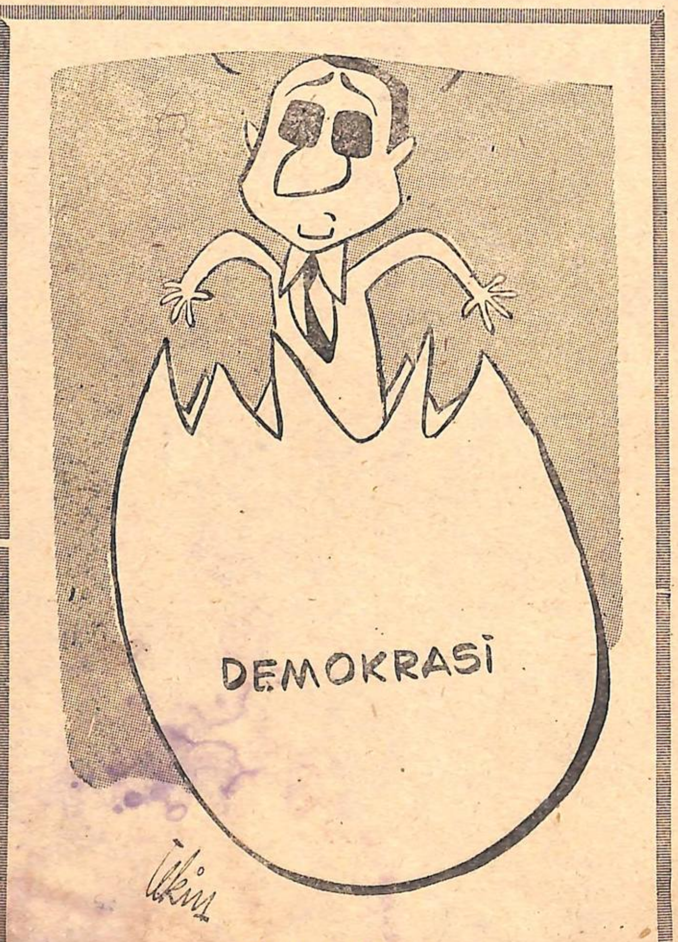

CILK ÇIKTI!

Mektup Örnekleri

KORALTAN'DAN BARBARA'YA

Mayne Liybe Barba,

İh liybe dih Vallahi Billâhi.. Yah, yah, ih habe çok çaldım, ama du hast mayn herts çaldın be... Nasıl, Alamancam bomba diyil mi? Bizim i k t i d a r ı n her yaptığı b o m b a be mayne Mutter. Yazı Pirens adalarından birinde geçiriyorum. Celâlle Adnan çok ısrar ettiler de geldim. Bütün arkadaşlar da burada zaten... Ah benim tonton froylaynım. Nasılsın kız? Kalçaların öyle kütür kütür mü gene? Oh canım, ver bakıyım bana bir kuss. Kus kız kus! Hani beni görünce hep kus yapardın ya... Mu vahhh. B-

Şeye içerledim biraz. Yok, ben Sütübozuklar Anonim Şirketi işinden üç milyon almışım da sana bir milyon demişim. Senden saklar mıyım be Froylayn... Kız Barba, bir daha bööle numara yapma. Sevmem bilirsin.

Parayı vermediler mi bankadan?.. Bak utanmazlara! Sööle onlara, Tahkikat Komisyonuna sööler, bankalarını kapattırırım alimallah.

Dinle beni... O bankada benim imzam mı yokmuş? Tabiî olmaz canım, o zaman Bayar'a vermiştim parayı. Emelikana giderken yatıracaktı... Celâle bankada imza at demişler... Bilmiyor musun be kız?.. Okuması yazması var mı Celâlin? Parmak basmış orada... Ben Alamanyaya geldim amma, parmak değişmesin diye karıştırmadım işi. Celâlin parmağına bakma, bilirsin, uğurludur. Ooof yeter be, bize ne Celâlin parmağından... Biz kendimizinkine bakalım. Kız be, şey havuzun suyun terkosun maynen liyben Barbara ih liybe mih... Hadi güneşlenme vaktimiz geldi. Dışarıya çıkarıyorlar. Dur sana bi bilmece soriyim: «Eşek güneşte ne yapar?».. Hah hah hah, bilemedin diyil mi? Gölge yapar be... Yuh sana mayne liybe Froylayn. İh Kus yaparım seni. Sen de bana Kus, bakıyım. Bu gece onikide odamda bekliyorum. Noolur gel, yalnız başıma soyunamıyorum... Kom mayne Beybi, kom bana, kom bana... Hadi soy bakıyım beni... Kız, sen hiç hıyar soymadın mı? Soy bakıyım beni de... Biz nasıl milleti soyduysak, sen de beni soy. Ama öyle soy... Hiçbir şey kalmasın üstümde. Hadi Arrivederçi Roma... Bonjur bonsuvar... Şak ön pur suva. Okey boy okey, vel kam seylör, friş biir, iyi girl. Consomation, constellation, caravalle, viscount... Ay lav yu veri maç be mayne Froylayn... Nasıl ama, Alamancam bomba diyil mi, söyle Allahaşkına... Hadi eyvallah anam...

Senin Minicik Fil'in Refik

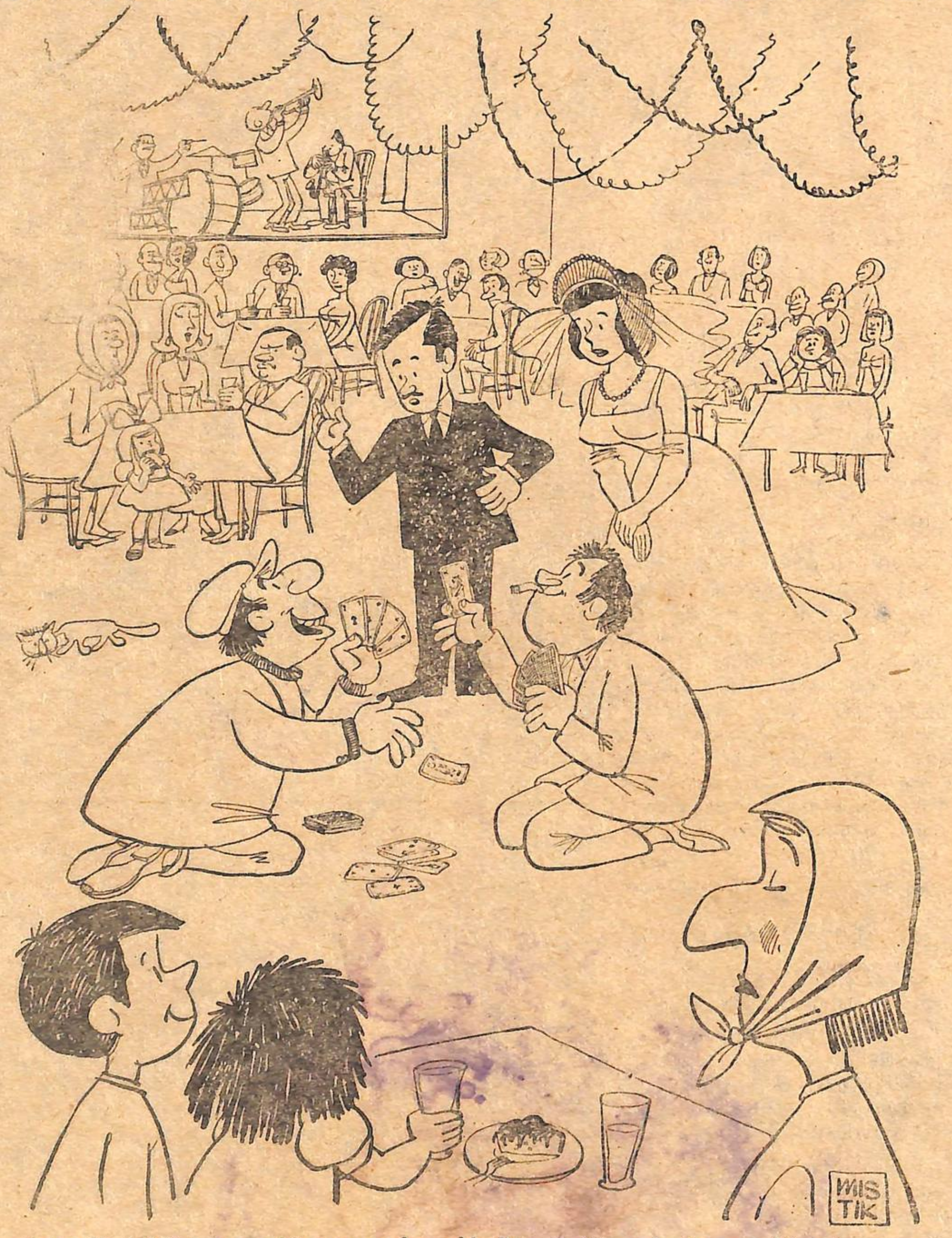

— **Çiftetelli dediğini duysaydık ortaya çıkmazdık. Biz pişpirikten başka oyun bilmeyiz.**

Seçme Saçmalar

★ Giden gelseydi amcam gelirdi.

Bay Sabık'ın yeğeni

★ Yüz verdik ayıya, geldi etti halıya.

Refik

★ Biz kırk kişiyiz, biribirimizi biliriz.

Sabıklar

★ Be de bir resmi var, yarısı yırtık.

Sabık'ın karısı

★ Derdimi ummana döktüm. balıklar bile yemedi.

Refik Koraltan

★ Giderim ben de ben de...

Davutpaşaya mı?

★ Yemeli, yemeli ama kimseye birşey dememeli.

Sabık iktidar

★ Gemi tamir edip boyarım.

Emin Kalafat

★ Atı alan Üsküdarı geçti.

Sabık Celâl Bayar

★ Hadi Yassıada, bir iki...

Dolmuş

★ Evet efendim, sepet efendim, arada sırada ne buyrulur a benim canım efendim.

Sabık İdare Meclisi Azası

★ İltimas etmeye yare varınız.

Tavsiye mektubu

★ Nüfus cüzdanınız yanınızda mı?

Nüfus ticareti

★ Neyleyeyim, tedbire takdir uymuyor.

Uymaz ya!..

★ Ben çağırmadım.

Mübaşir

★ Yağımız bitmiştir.

Sabık yağcılar

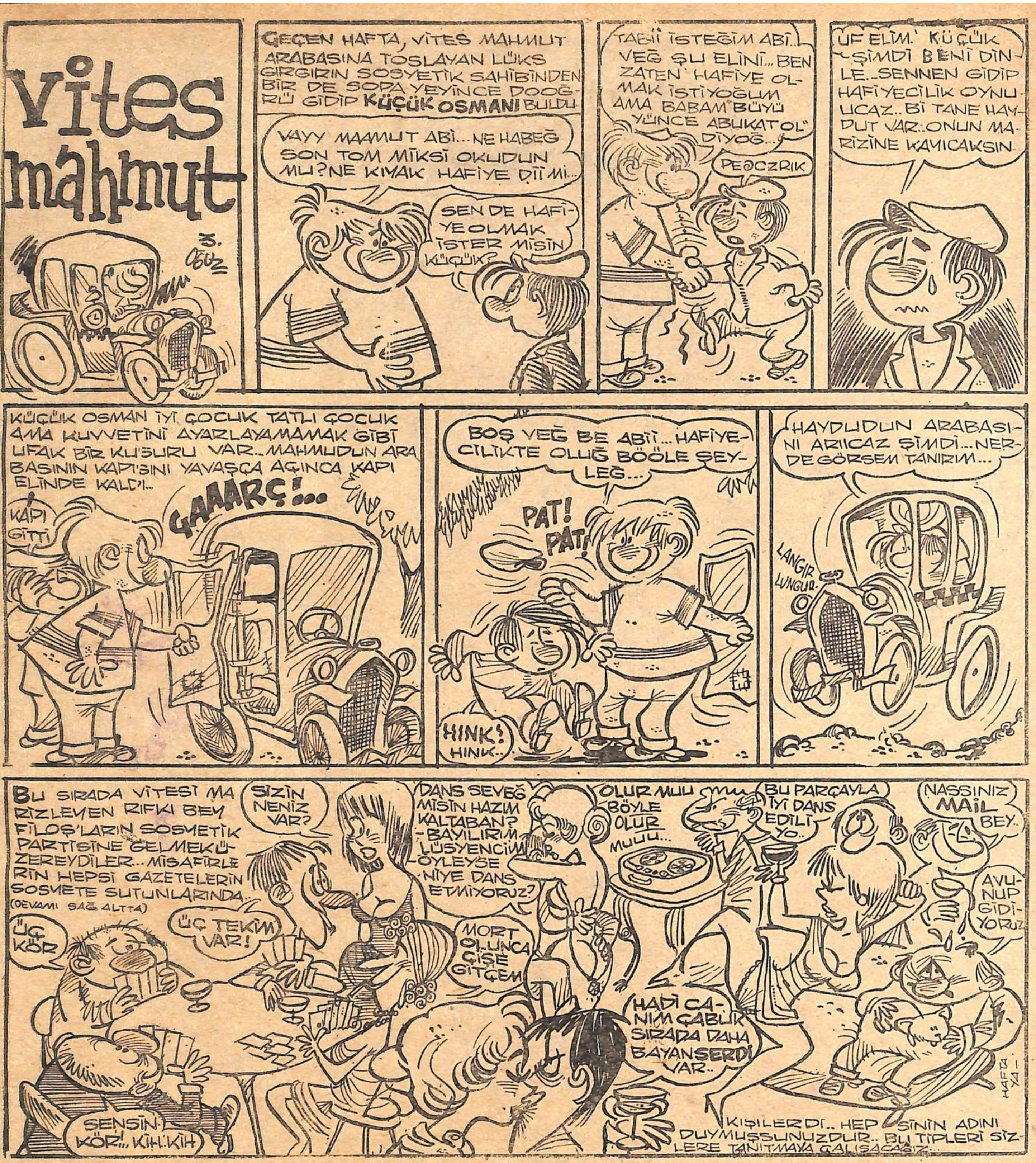

MARİFET Mİ?

Sabıkların «düşük»lüğü ile beraber, ortaya bir de «düşkün» lükleri çıktı. Menkul ve gayrımenkul mallardan başka,, eli yüzü düzgün, sesi sohbeti yerinde bir takım canlı «mallar»a da fena halde düşkünlermiş.

Bu kimseler şimdi kuyruk olmuş, bülbül gibi şakıyor, «ifşa» larda bulunuyorlar. Okuduğumuz ifşaatlardan birisi de Gönül Yazar'ınki...

Hasan Polatkan ve Halûk Şaman, Gönül Yazar'ı hediyelere boğmuşlar, gecenin birinde de Ankara Palas'da punduna düşürüp içirmişler, sarhoş etmişler, sonra da bir odaya atmışlar. Zavallı masum yavrucak ertesi sabah uyanınca ne görsün? Tanımadığı bir odada, kocaman bir karyolada çırılçıplak yatıyormuş...

Buna hiç şaşmadık... Düşükler, koca memleketi, babalarından miras kalmış bir çiftlik gibi bölüşüp idareye kalkıştıktan sonra, içlerinden ikisi birlikte, tek parça malı mı idare edemiyeceklerdi?

BİR DÜZELTME

Geçenlerde Ward Wild şehrinin sayfiyesi olan Snape kasabasında bir çiftçi Veteriner İstatistik Müdürlüğüne şu telgrafı çekti:

«Sayın Müdür,

«Dün akşam memleketteki ineklerin mevcudunun 8.954.215 olduğunu radyo ile ilân etmiştiniz. Bu rakam maalesef yanlıştır, çünkü sizin bu rakamı ilân ettiğinizden birgün evvel benim bir ineğim öldü, buna göre memlekette 8.954.215 inek olmayıp 8.954.214 inek vardır.

CÜRÜM VE CEZA

Tazı yarıştırmak...

Damızlık hayvan çiftliği işletmek.

Randevu evi koruyuculuğu..

Muhabbet tellâllığı...

Eroin imali ve alım-satımı...

Zor ve hile ile soygunculuk...

İşte, bizim köhne ve düşük iktidar çetesi mensuplarının çevirdiği işlerden bazıları.

Bu durumda düşüklerin sonlarını kolayca tahmin edebiliriz. Zira, atalarımız:

«Ayinesi iştir kişinin, lâfa bakılmaz» demişler.

SÜPERLATİF

adnan tahir

Böyle şeyler yalnız film ve romanlarda değil, hayatta da insanın başına geliyormuş meğer. Mesele size göre basit bir tesadüften ibaret olabilir. Ama bana göre son derece mühim.

Neden mi?..

Çünkü: Bu tesadüf beni bambaşka bir adam yaptı. O geceden sonra kendimi âdetâ tanıyamıyorum. Dünyaya yeniden gelmiş gibi garip bir hal var bende. Şu fani dünyada ben de kendime göre bir yol tutturmuş gidiyorum. Ekmek kavgası malûm. Insanda ne his bırakıyor ne de hassasiyet. Çalış çabala, koş didin.. ne derin bir nefes almağa vakit var ne de hayal kurmağa.

Şimdi ise hayal de kuruyorum, derin nefes de alıyorum. O geceyi hatırladıkça kalbim de çarpıyor. Halbuki ben göğsümde bir kalp bulunduğunu senelerdenberi unutmuştum.

Hava kararmıştı. Saatin pek farkında değilim amma ya sekizdi ya da dokuz. Istiklâl caddesinde yürüyordum. Adımlarım dalgındı, kafamın içi de karmakarışık. Birdenbire yağmur başladı. Ama ne yağmur.. felâket. Kendimi ilk saçağın altına zor attım. Ne olduysa da bu saçağın altında oldu işte. Hani, «yağmurdan kaçarken dolu..» tekerlemesi vardır ya, tıpkı öyle.

Gerçi tanışıyorduk. Bir yerde bizi birbirimize takdim etmişlerdi. Fakat yağmurlu bir gecede, bir saçağın kuytu loşluğunda bu derece sıkı fıkı olacağımız kimsenin aklına gelmezdi.

Sinemadan çıkmış eve dönüyormuş. Lâkin bu güzel tesadüften sonra artık dönmese de olurmuş.

Koluma girmişti. Elinin hararet damarlarıma işliyordu âdeta. Göğsüme ılık ılık bir şeylerin dolduğunu pekâlâ hissediyordum. Rüya görmediğim muhakkaktı.

— «Herşey aklıma gelirdi ama bu hayır Gönül hanım» diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

— «Benim de..»

— «Yağmur hafifliyor.. bir yere gidip yemek yesek.. ama şöyle sakin ve romantik bir yer...»

— «Nerede?...»

— «Hemen şuracıkta... sokağın içinde. Adı neydi bakayım?. Tuhaf bir şeydi... Hah buldum: «Superlâtif.»

— «Görmeden sevdim bu lokâli Gönül.. Yağmur da durdu. Hemen gidelim.»

Çok gece lokali görmüştüm ama böylesini hayır. Girerken kapı kendiliğinden açıldı. Antrenin tavanı mehtaplı bir gece kadar berrak ve derindi. Buradan geçerken yıldız yağmuruna tutulmuş gibi oluyordu insan. Salon bir Haziran sabahı kadar renkli ve serindi... Burada güneş yeni mi doğuyordu yoksa batmak üzere miydi?... Anlayamazdınız. Gizli ışık tertibatının bu derece kusursuzunu kim yaptıysa eline sağlık olsundu.

Gönül bir masa beğendi, oturduk. Bize yer göstermek için ne garsonlar koşuşmuştu ne de metrdotel. Burada âdet böyleymiş. Müşteri zevkleriyle, arzulariyle başbaşa bırakılmalı, rahatsız edilmemeliymiş.

Bir koltuk bu derece rahat, bir masa da bu derece uygun ölçülü olabilirdi. Birer sigara yakıp birbirimize baktık. Yaramaz çocuklar gibi gülüşüyorduk. Içmeden sarhoş olmuşların hali vardı ikimiz de de.

Tam bu aralık kulağımın dibinde kanaryalar ötmeğe başladı. Hayretle etrafıma bakındım. Gönül şuh kahkahalarla gülüyordu:

— «Telefon çalıyor telefon... Etrafına bakınacağına kulaklığı kaldır.»

Allah Allah.. masanın üzerinde telefon da varmış. Hemen açtım:

— «Buyurum efendim.»

— «Hoş geldiniz.. size ve hanımefendiye iyi eğlenceler temenni ederiz. Liste masanızın üzerinde. Telefonu açıp emir vermeniz kâfi. Arzu ettiğiniz herşey derhal getirilecektir.

— «Burası meyhane değil, cennetten bir köşe. Sahibi kimse büyük adam vallahi.. Herifi bulup tebrik etmeli. Nezaket, temizlik, konfor... bütün bunları ayni çatı altına toplamak ne demektir biliyor musun?..»

Gönül, bunların ne demek olduğunu biliyormuş.

Servis yapan garson yeni damat kadar zarif ve taze traşlıydı. Masanın üzeri üç beş saniye içinde çiçek bahçesine dönmüştü. Kadehlere içki değil de güneşin ışıklarını koymuştular sanki... Mezeleri yemeğe, içkileri de içmeğe kıyamazdınız. Fakat biz kıydık. Ta uzaklardan tatlı bir müzik sesi geliyordu. Her masa kendi âlemine dalmıştı. Üç;üncü kadehten sonra Gönüle biraz daha yaklaştım:

— «Bugüne kadar yağmurdan nefret ederdim ama artık hayır.»

— «Niçin?.»

— «Beni sana kavuşturduğu için.»

— «Çok acelecisin. Kavuşmadan evvel ayrılmış olmak lâzım.»

— «Ayrılmak ne kelime Gönül?. Bundan sonra ebediyete kadar..»

— «Büyük lâflardan vazgeç Allah aşkına. Benden hoşlandığına şüphe yok. Ben de senden hoşlanmasaın seninle aynı saçak altına sığınmazdım. Yaşadığımız anın tadını çıkarmağa bakalım. Üst tarafına boş ver sevgilim...»

Gönülün tavsiyesi çok yerindeydi. Başladık yaşadığımız anın tadını çıkarmağa. Vücudunun her tarafından gençlik ve şehvet taşıyordu. Ona bakmakla doyamıyordum. Kusursuz çehresi, harikülâde göğsü, müstesna dizkapakları velhasıl herşeyi ile benim sayılırdı bu kadın artık. Zaman zaman ona doğru iğilip saçlarını koklamaktan, omuzlarını öpmekten kendimi alamıyordum. Her defasın da hafif ürpertilerle bana biraz daha sokulması, çılgına döndürüyordu beni.

— «Gönül yavrum» diye kulağına fısıldadım. «Bu gece hayatımın en...»

Cümle yarım kaldı. Yanıbaşımızda biri peydahlanmıştı. Dönüp baktım. Aman Yarabbi.. Korkunç derecede perişan, patlak gözlü, buruşuk suratlı bir kadın. Elindeki bastona dayanmasa olduğu yere yığılıp kalacak. Öylesine bitkin ve halsiz.

— «Fakire bir sadaka. Allah sizi birbirinizden ayırmasın evlâtlarım. Gönlünüzden ne koparsa..»

Bu büyük konforun, bu iddialı temizliğin tam ortasında bir dilen-

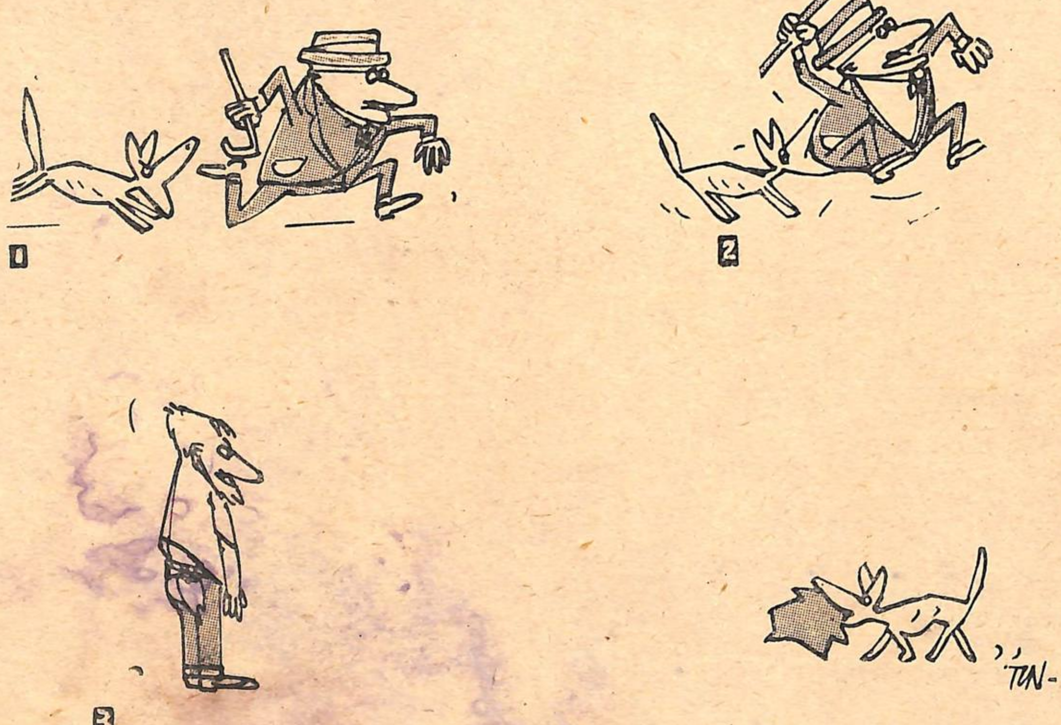

ci... İçim bir tuhaf olmuştu. Tam elimi cebime atacağım sırada bir garson yetişip, dilenciyi kolundan yakaladı.

— «Sana kaç defa söyledik ha tun.. buraya girme diye... ayıp değil mi?...»

Kadın birdenbire şirretleşmişti. Avazı çıktığı kadar bağırmağa baş ladı.

— «Sen ne karışıyorsun?.. Beyefendi gönlünden ne koparsa verecek...»

Hem bağırıyor hem de iğri büğrü bastonu havaya kaldırmış garsonu tehdit ediyordu. Beriki ürkek adımlarla gerilemek zorunda kalmıştı. Aciz bir ifadeyle de etrafına bakınıyordu. Tam bu aralık dip taraftaki kapılardan biri şiddetle açıldı ve dev yapılı bir zenci göründü. Smo king giymişti. Buranın metrdoteli olacaktı. Sert adımlarla kadına yak laşıp evvelâ bastonu aldı, dizine vurarak ikiye ayırdı. Dilencinin şirretliği büsbütün artıyordu. Müşteriler de ayaklanmıştılar.

— «Yapma.. etme... yazıktır... günahtır...» sesleri birbirini kovalıyordu. Ama aldıran kim?..

Zenci, kadını kolundan yakaladığı gibi şöyle bir sarstı.

— «Şimdi düşüp ölecek zavallı» diye mırıldanıyordum. Gözlerim yaşarmıştı.

Zenci sarstıkça kadın bağırıyor, o bağırdıkça da ben fenalaşıyordum. Müdahale için tam ayağa kalkacağım sırada zenci, bir eliyle saçlarından diğer eliyle de elbisesinden tutarak kadını şöyle bir silkeledi.

Aman yarabbi... Olur şey değildi...

Dilencinin kirli saçları ile lime lime elbisesi zencinin ellerinde kalmış, bunların altından da bikinili bir genç kadın çıkmıştı. Bir vücudu vardı, bir yüzü vardı... görmeliydiniz. Aynı anda tam bizim karşımıza isabet eden duvar yavaş yavaş kayarak gözden kaybolmuştu. Meydana çıkan orkestra kıvrak bir caz müziğine başladı. Bikinili kadın da dansediyordu.

Alkışlar... bravo sesleri... kıyamet.

Şimdi fırsat buldukça Gönülle be raber bu lokale gidiyoruz. Konforu, temizliği bir yana Superlâtif'te bir numaranın iki defa yapıldığı vâki değil. Her gece yeni bir gösteriye şahit oluyor ve hayretler için de kalıyorsunuz.

Anlayamadım efendim, ne dediniz?... Öyle ya bu harikülâde lokalin nerede olduğunu soruyorsunuz. Size maalesef faydalı olamayacağım. Çünkü böyle bir lokal yok. Ben şimdilik bunun sadece hayalini kuruyorum. Bir sermayedar bulabilirsem derhal açacağım. Gönül hanımın adresi mi dediniz?. Şakanın da bir derecesi vardır beyler.. özür dilerim. Hürmetler.

Adnan TAHIR

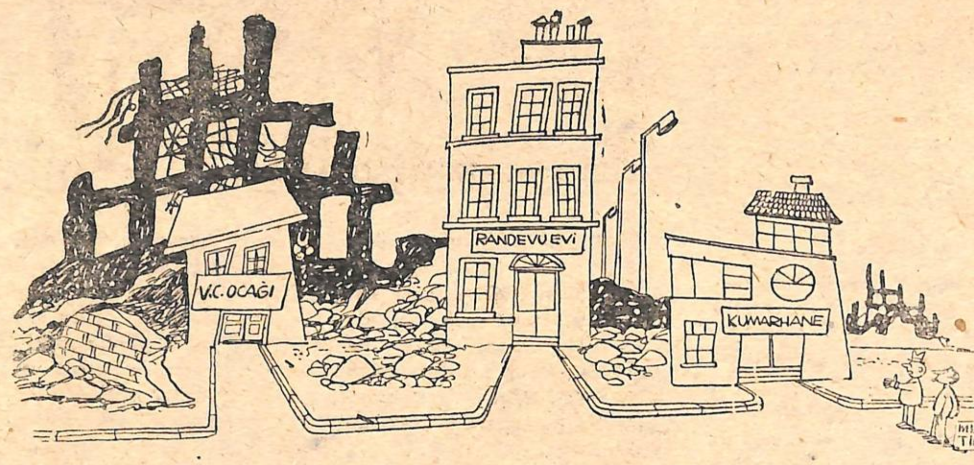

— Bunları neden yıkmamışlar?
— Dokunulmazlıkları vardı da.

YAZISIZ

MAL BEYANI!

NEMRUT AMCA

Isparta'dan RAMAZAN isimli okuyucu diyor ki: «Ben, emekli bir basın mensubuyum. Hakkı ismindeki oğlumu 10 yıldır arıyorum. Gazetelere ilân verdim. Radyo'ya mektup yazmıştım ama, sabık iktidar zamanında, rad yo idaresi her nedense bu müracaatıma kulak asmamıştı. Artık herşey değişti, şükürler ediyoruz. Fakat bir de oğlum bulunsa, memnuniyetim ölçüsüz olacak.»

— Okuyucumuz üzülmesin. Ra mazan Beyin oğlu, bir isim benzerliğinden başım derde girer» korkusu ile saklanmış olacak. İspat hakkı'nın sözünün bile yasak olduğu yerde, Ispartalı Hakkı'nın da ortadan kaybolması gayet tabiî. Herhalde, yakında her ikisi de ortaya çıkarlar.

Edremit'den HAYATİ ÖZAK soruyor: «Teksas'daki bir çiftliğe dair bir yazı okudum. Bu çiftlik o kadar büyükmüş ki, üzerinden uçakla uçulsa, çiftliğin sınırları üç saatte aşılamazmış. Acaba bundan daha büyük araziye sahip olan bir kimse biliyor musunuz?»

— Sizin söylediğiniz de bir şey mi birader? Köhne ve düşük iktidar çetesinden «nam-ı diğer Tokyo Canavarı» Refikin, binbir dümenle üzerine oturduğu arazinin tapularını tetkike oturan birisi, bu işe 20 yaşında başlasa torunu 35 yaşına girdiğinde ancak bitirebilirmiş...

Almanyada Köln şehrinden Hans Müller soruyor: «Şehrimizin tanınmış yosmalarından Bar bara'nın, Türkiyede sabık Meclis Reisi'ne dadılık ettiğini duydum. Bu söylentinin gerçekle ilgisi var mıdır?»

— Sabık Reis'in dadıya ihtiyaç hissetmiyecek kadar genç olmadığını herkes bilir. Barbara ona bir «şey»lik etmiştir ama, ne ettiğini pek bilemeyiz.

— 3 —

Mösyö Piechut, yemeği güzel Rose ile aynı sofrada yiyeceğinden dolayı ve onu doya doya seyredebileceği düşüncesi ile şimdiden heyecanlanmıştı.

— Yoo, dedi. En ufak bir zahmet istemem. Evinizde beni yabancı saymanıza gücenirim doğrusu. Şimdi yol üstünde (Focart)a uğrar, yemek ve içecek işini hallederiz...

Nitekim öyle yaptılar. Tafardel, büyük bakkaliye mağazasında oradan oraya gidiyor:

— Aaa, Rose'un bayıldığı füme dil...

— Karım mantarı da çok iyi pişirir.

— Rose siyah havyar der de, başka birşey demez.

— İşte en alâ cinsinden kaz ciğeri ezmesi, diyerek, nice zamanlar görüp de tadını bilmediği en âlâ yiyeceklerden bir liste sıralıyordu. Mösyö Piechut, bütün bu pahalı yiyeceklerden ve en nadide şaraplardan, Tafardel ailesine bir hafta yetecek kadarını sardırdı, parasını ödedi ve mağazanın küçük çırağına yükletti.

Sonra Tafardel'e dönüp:

— Eh, dedi. Artık gidebiliriz, herhalde? Yalnız şunu aklından çıkarma dostum. Madam Tafardel' in bu habersiz ziyaretten dolayı zahmete girmesini istemem. Kimseye yük olmayı sevmem ben. Başbaşa samimî bir akşam yemeği bence en gösterişli ziyafetlerden makbuldür.

Tafardel'in aklı bambaşka şeylerdeydi. Karşısındakinin ablak pembe, yağlı suratına bakarak, «Senin dalganı çakmıyorum sanıyorsan, yanılıyorsun kravatlı öküz» diye düşünürken yapmacık bir samimiyetle:

— Aşkolsun dostum, dedi. Kırk yılda bir evimize geleceksin. Onda da bin şart koşuyorsun. Seni ağırlamak gerek beni, gerekse karımı son derece memnun eder.

★

— Şu parçayı almaz mısın, Mösyö Piechut? Doğrusu enfes bir görünüşü var.

Piechut, Tafardel'in işaret ettiği mantarlı çulluk buduna bakacağı yerde, gözlerini, Güzel Rose'un çok dekolte entarisinin yarıya kadar açıkta bıraktığı dolgun ve sütbeyaz göğüslerinden ayırmaksızın:

— Evet, evet, dedi. Teşekkür ederim. Ben de ona bakıyorum. Gerçekten enfes bir görünüşü var.

Rose Tafardel, çoğunu, sadece romanlarda isimlerini okuyarak bildiği nadide yiyeceklerle dolu sofrada, Mösyö Piechut'nun sağında oturmuştu. Yanakları, içtiği ve sayısını kendisinin de unuttuğu kadeh kadeh şarabın tesiri ile gül pembeliğinde tatlı bir kızarıklıkla renklenmişti.

Mösyö Piechut, beceriksizce iltifatları, şaşılaşmış baygın gözleri onun umurunda bile değildi ama, az önce mutfakta kendisini kenara çeken kocası:

— Mösyö Piechut ahmağın, öküzün, sersemin birisidir ama, sen yine ona mültefit davran. Kendisi ile beraber yapacağımız bir iş var. Ona göbekli, ablak suratlı, kaba saba bir adam değil de, tıklım tıklım para dolu bir çuval gibi bak, demişti.

Güzel Rose, kocasının söylediği şeylerin sebeplerini, sonuçlarını araştıracak, bunun üzerinde duracak bir kadın değildi. Farkında olduğu tek şey, aynalardan ve karşılaştığı muhteris erkek gözlerinden okuduğu güzelliği idi. Bütün güzel kadınlar gibi tembel, huysuz ve şımarıktı. O kadar tembeldi ki, bir söze başladığı zaman, sözlerinin akışını takip etmez, cümlenin yarısında, anlatmaya çalıştığı şeyden vazgeçerek başka bir konuya geçerdi.

Bu akşam da öyle olmuştu. Mösyö Piechut'nun yapışkan, huylandırıcı bakışları genç kadının çıplak kollarından, biraz iri, fakat dimdik göğüslerine yürüyor, sonra daha cüretkâr bir tecessüsle onu incecik belinden kavrıyor, kıvrak ve taşkın kalçalarına sürtünerek oradan aşağılara iniyordu. Bu arada, beceriksiz iltifatları da iyiden iyiye sululaşmıştı. Hele kibar görünmek ve kibar konuşmak merakına diyecek yoktu doğrusu.

Meselâ Kırım inekleri ile Hollanda inekleri arasındaki farklardan bahsedeceği zaman, önce Güzel Rose'a dönüyor:

— Affedersiniz Madam Tafardel, sizin yanınızda ineklerin lâfı olmaz ya, diyor, yahut da asma kütüklerinin budanmalarını anlatırken:

— Sözüm meclisten dışarı, bu kütükler çok hassastır Madam, diye bir pot kırıyordu.

Madam Tafardel bütün bunların farkında değildi ama, ineklerden, asma kütüklerinden usanmıştı.

Üstelik, Mösyö Piechut işi daha da azıtacağa benziyordu. Devirdiği kadeh kadeh şaraptan sonra, sözde manâlı bakışlarla, nezle olmuş bir beygirin solumasını andıran yanık ve derin iç çekişleri ile yetinmedi.

(Devamı var)

TAŞ DEVRİ

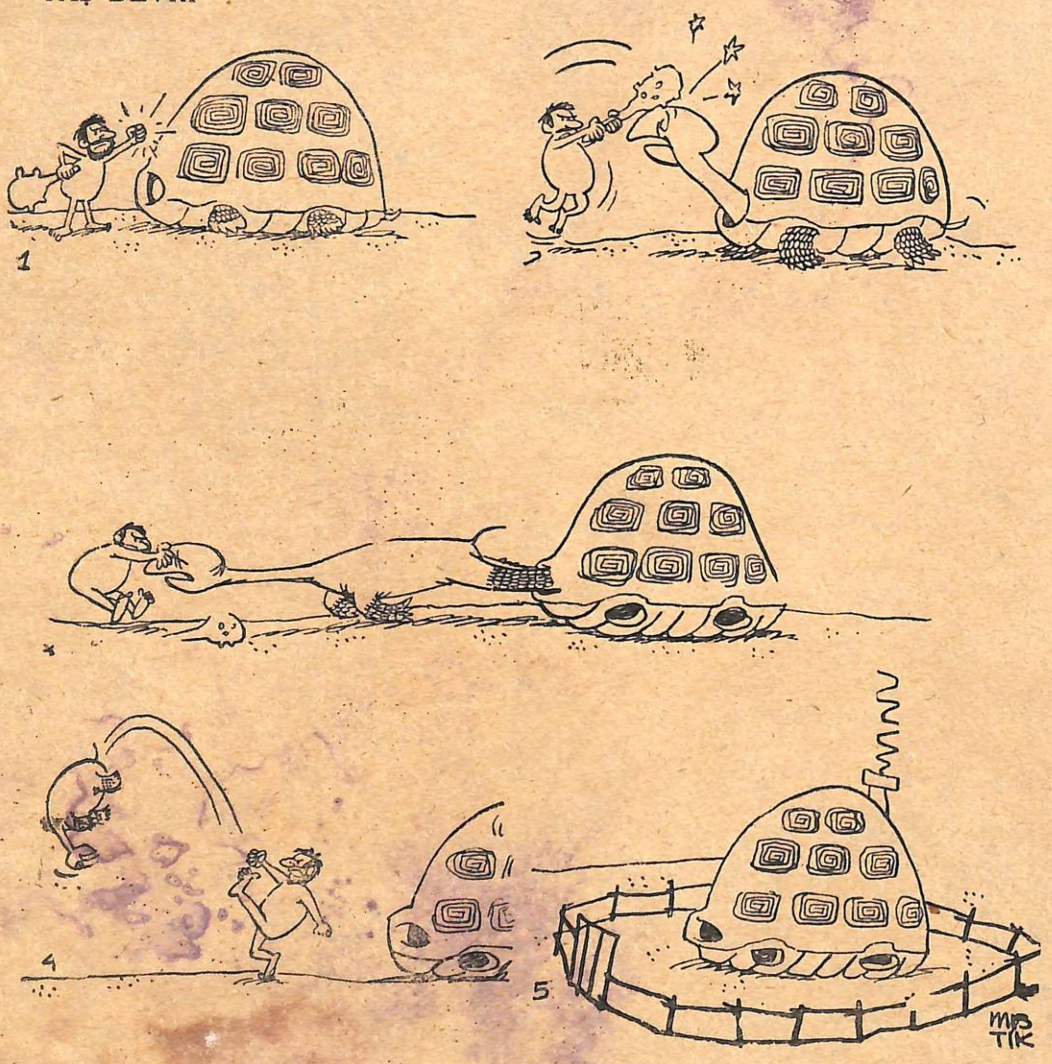

YAZISIZ

YEPYENİ BİR...

AKŞAM

7 den 70 e kadar herkesin gazetesi

Tef

YAZISIZ